KORE İŞÇİ PARTİSİ

ULUSAL KURTULUŞUN DEVRİMCİ BAYRAĞINI YÜKSEKTE TUTALIM!

KORE İŞÇİ PARTİSİ

ULUSAL KURTULUŞUN DEVRİMCİ BAYRAĞINI YÜKSEKTE TUTALIM!

Kore İşçi Partisi'nin Yayın Organı
Rodong Sinmun'da 27 Ocak 1964
Tarihinde Yayınlanan Makale

Çeviren: Can Uğur İnanç & Asım Yenidünya

KFA Türkiye – 2023

turkey@korea-dpr.com

DÜNYANIN TÜM İŞÇİLERİ, BİRLEŞİNİZ!

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Şu anda Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının dünyasında büyük bir devrimci değişim yaşanmaktadır. Öfkeli bir anti-emperyalist, anti-sömürgeci devrimci fırtına bu kıtaları kasıp kavuruyor. Emperyalist sömürge sistemi, ulusal kurtuluş hareketinin güçlü etkisi altında umutsuzca parçalanıyor. Burada, yüz milyonlarca insana bunca talihsizlik ve sıkıntı getirmiş olan lanetli emperyalizm son nefesini veriyor. Tarih daha önce böylesine geniş bir alanı ve bu kadar çok insanı kucaklayan, böylesine büyük ve derin bir devrimci harekete tanıklık etmemiştir. Ulusal özgürlük mücadelesindeki eşi benzeri görülmemiş yükseliş, dünya devrimini şiddetle hızlandırmakta ve zaferini çabuklaştırmaktadır. Gerçekler, tüm Komünistlerin ve halkın emperyalizme karşı kararlı bir mücadele vermesini zorunlu kılmaktadır. Ancak, uluslararası komünist hareket içinde başını kaldıran revizyonizm, dünya devriminin gelişimine büyük zarar vermekte ve şu anda ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne büyük bir engel

çıkarmaktadır.

Ulusal kurtuluş hareketine karşı çıkmakta ve sayısız yayınları ve konuşmalarıyla, uluslararası demokratik örgütlerin toplantılarında ve diğer tüm fırsatlarda emperyalizme teslim olmayı ve onunla uzlaşmayı vaaz etmektedirler. Revizyonistler sadece kendileri emperyalizme karşı mücadele etmemekle kalmıyor, başkalarının da mücadele etmesini engelliyor ve emperyalizmi her şekilde güzelleştiriyorlar. Emperyalistlerin "mantığına" umut bağlayarak, halkların özgürlüğünün ve kurtuluşunun barış içinde bir arada yaşama, silahsızlanma vb. yoluyla kazanılabileceği konusunda atıp tutuyorlar. Revizyonistler, sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarının silahlı mücadelesine, dünya savaşının dehşetini davet edebileceği gerekçesiyle karşı çıkmakta ve ulusal kurtuluş hareketini "cesetler için bir hareket" olarak adlandırarak aşağılamaya kadar gitmektedirler. Ulusal kurtuluş hareketinin devrimci önemini küçümsemekte, onu bir burjuva hareketi olarak

adlandırmakta ve ezilen halkların kendi başlarına devrimi gerçekleştiremeyeceklerini iddia etmektedirler. Revizyonistler savaşan halkları desteklememekte, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının birliğini içeriden baltalamak için çalışmaktadırlar. Bu durum, modern revizyonistlerin entrikalarını kararlılıkla reddetmek ve ulusal kurtuluş hareketinin zaferi için onların etkisinden tamamen kurtulmak amacıyla daha kararlı bir mücadele yürütülmesi gerektiğini göstermektedir.

Marksizm-Leninizm bayrağını yükseklerde tutarak emperyalizme ve revizyonizme karşı çıkmayı ve tüm ilerici güçlerle sıkı bir birlik içinde ulusal kurtuluş devrimini sonuna kadar götürmeyi tüm Komünistlerin yüce bir görevi olarak görüyoruz.

1. Emperyalist Sömürge Sistemi Tasfiye Edilmelidir

Bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın görünümleri

kökten değişmiştir. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana bu bölgelerde elliden fazla ülke bağımsızlığını kazanmıştır. Kore, Çin ve Vietnam halkları sosyalist inşada muazzam başarılar elde etmiş ve Küba halkı Amerika kıtasında bir ilk olan sosyalizm yoluna girmiştir. Yeni doğan bir dizi bağımsız ülkenin halkları yeni bir yaşam inşa etmektedir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da emperyalistlerin saldırı ve yağma hedefleri olan sosyalist devletlerin ve ulusal devletlerin oluşumu ve gelişimi büyük bir tarihsel olaydır. Bugünün Asya, Afrika ve Latin Amerika'sı dünün Asya, Afrika ve Latin Amerika'sı değildir. Emperyalistlerin bu bölgelerde hüküm sürdüğü ve halkları dizginsiz bir şekilde ayaklar altına alıp yağmaladığı günler geride kaldı.

Sömürgelerdeki ulusal kurtuluş mücadelelerinin büyük zaferi emperyalizme büyük bir darbe indirmiştir. **"Ulusal kurtuluş hareketinin etkisiyle sömürgeci kölelik sisteminin çöküşü, dünya sosyalist sisteminin oluşumundan sonra tarihi önemde ikinci sırada yer alan bir gelişmedir."** (5. Komünist ve İşçi Partileri

Temsilcileri Toplantısı Bildirisi)*1

Ancak, sömürge sistemi henüz tamamen tasfiye edilmemiştir. Sömürgecilik hala dünyanın geniş bölgelerinde kanlı baskılara ve haydutça eylemlere devam etmektedir. Dolayısıyla Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları bir yandan emperyalist sömürge sistemini tamamen tasfiye etme, diğer yandan da kazanılmış başarıları pekiştirme göreviyle karşı karşıyadır. Ancak bazı insanlar bugün sömürge sisteminin çoktan çöktüğünü ve geriye sadece bazı kalıntılarının kaldığını ve ulusal kurtuluş devriminin görevlerinin neredeyse yerine getirildiğini iddia etmektedir. Ezilen ulusların sömürgeci boyunduruktan kurtulduğunu ve geriye sadece yaklaşık elli milyon insanın emperyalistlerin baskı ve yağmasına maruz kaldığını iddia ediyorlar. Bu doğru mu? Gerçekler bunu kesinlikle yalanlamaktadır. Bugün dünyada yüz milyonlarca insan hala emperyalistlerin acımasız sömürgeci baskı ve yağmasından muzdariptir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselişe geçtiği bugünlerde,

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalistler, sömürgeleri geçmişte olduğu gibi açık ve doğrudan bir şekilde yönetmeyi her zamankinden daha zor buluyorlar. Birçok ülkede sömürge sistemini hem eski yöntemlerle hem de kurnaz ve kamufle edilmiş yeni sömürge yöntemleriyle sürdürüyorlar. Gerçeklere gözlerini kasten kapatmadığı sürece hiç kimse bu gerçeği inkar edemez. Emperyalistler bugün hala birçok Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesini çeşitli yollarla boyundurukları altında tutmaktadır.

Emperyalistler birçok ülkede kendi kuklalarını iktidara getirmiş ve onlar aracılığıyla sömürge politikalarını yürütmektedirler. İngiliz ve Fransız emperyalistleri, bağımsızlığını ilan etmiş birçok ülkeyi "commonwealth" ve "community" gibi oluşumlara zincirleyerek eski metropol ülkelere bağlı tutmaktadır. Emperyalistler, bazı ülkeleri CENTO ve SEATO gibi askeri bloklara ve bir dizi ikili askeri ittifaka çekerek bu ülkeler üzerinde siyasi ve askeri kontrol uygulamaktadır. ABD, Asya, Afrika ve

Latin Amerika'daki 31 ülkede, sadece büyük olanları sayarsak, 95 askeri üs kurmuş ve 400.000 asker konuşlandırmıştır; İngiltere beş on ülkedeki askeri üslerinde 70.000 asker konuşlandırmıştır; Fransa ise bu bölgelerdeki ülkelere 200.000 asker göndermiştir. Emperyalistlerin bu sayısız askeri üsleri ve sabit birlikleri, sosyalist ülkelere karşı çıkmak ve ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak amacıyla kullanılmaktadır. ABD liderliğindeki emperyalistler, "yardımı" bir yem olarak kullanarak Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin iç işlerine ahlaksızca müdahale etmektedir.

ABD emperyalistlerinin Latin Amerika için tasarladıkları "İlerleme İttifakı", bu bölgedeki ülkelere saldırgan iradelerini dayatmanın bir aracından başka bir şey değildir. "Barış Gücü" ve diğer aygıtları sömürgeci sızmalarının araçları olarak kullanıyorlar. Emperyalistlerin tüm bu entrikaları nedeniyle Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki birçok ülkenin ulusal egemenliği ağır bir şekilde ihlal edilmekte ve aslında bu ülkeler kendilerini

sömürge ve yarı-sömürge statüsünden henüz kurtaramamaktadır.

ABD emperyalistleri güney Kore'yi, Tayvan'ı, güney Vietnam'ı, Japonya'nın Okinawa'sını ve daha birçok bölgeyi silah zoruyla işgal etmiş ve buraları tamamen kendi sömürgeleri haline getirmişlerdir. Bütün bunlar, emperyalistlerin sömürgeci egemenliğinin geniş alanlarda hala var olduğunu göstermektedir. Emperyalistler küçük ulusları ekonomik olarak köleleştirme politikalarını yoğunlaştırmaktadırlar. Bugün 2.000'den fazla Amerikan tekelci şirketinin sermayesi, ABD'nin devlet sermayesiyle birlikte Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine yatırılmıştır. Emperyalistlerin bu bölgelerdeki ülkelerdeki yatırımları savaş sonrası dönemde birkaç kat artmıştır. ABD'nin bu bölgelerdeki ülkelerdeki yatırımları 1962 yılı sonu itibariyle yaklaşık 30 milyar dolara ulaşmıştır. Büyük miktarda sermaye ihracı ve her türlü sömürge imtiyazıyla emperyalistler, bu bölgelerdeki ülkelerin ekonomisinin ana dallarında ayrıcalıklı konumlar elde ettiler. Latin

Amerika'da ABD emperyalistleri demir cevherinin neredeyse tamamını, bakır cevherinin yüzde 90'ını, çinko cevherinin üçte ikisini ve petrol üretiminin çoğunu tekellerine almışlardır. Tarım ve hayvancılıkta da ayrıcalıklara sahipler ve çiftlik arazilerinin büyük bir bölümünü işgal ediyorlar. ABD, İngiltere, Fransa vb. tekelleri Afrika'da başlıca madencilik dallarını neredeyse tamamen ele geçirmiş, Orta ve Yakın Doğu'da petrolün yüzde 90'ından fazlasını tekellerine almışlardır.

Bütün bunlar sömürgeci boyun eğdirme ve keyfilikten başka bir şey midir?

Emperyalistler tarafından küçük, ekonomik olarak geri kalmış ülkelere serbest sermaye ihracı ve bu ülkeler üzerinde ekonomik kontrol, sömürgeciliğin en önemli yönüdür. Bu, bu ülkelerin emperyalistler tarafından siyasi ve askeri olarak kontrol edilmesiyle yakından bağlantılıdır. Sömürge sisteminin neredeyse ortadan kalktığını savunanlar, emperyalistlerin ekonomik hakimiyetinin sömürgeci köleleştirmenin bir tezahürü

olduğu gerçeğini göz ardı etmektedirler. Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin zengin kaynakları emperyalist soyguncular tarafından acımasızca yağmalanmakta ve tekelci kapitalistler bu ülkelerin halklarının emeğinin meyveleriyle sürekli olarak ceplerini doldurmaktadır. Emperyalistlerin egemenlikleri altındaki ülkelerden elde ettikleri kâr oranı, kendi ülkelerindekinden kat kat fazladır. Son yıllarda, ABD ve Britanya'nın tekelci kapitalistlerinin bağımlı ülkelerde elde ettikleri kârlar, yatırımlarının yüzde 30 ila 100'üne, bazen daha da yüksek oranlara ulaşırken, kendi ülkelerindeki kâr oranı ABD'de yüzde 10 ila 12, Britanya'da ise yüzde 8 ila 9'dur. Bu gerçekten de haydutça bir yağmadır.

Emperyalistler, sömürge ve yarı-sömürge koşullarındaki ülkelerin emekçi kitlelerine, kendi ülkelerinde ödenen ücretlerin sadece bir kısmını, bazen onda birini öderken, uzun saatler boyunca yıpratıcı iş dayatmaktadır. Bu açlık ücretleri bile düzenli olarak ödenmemektedir. Emperyalistlerin Asya, Afrika ve Latin Amerika

ülkelerinden kâr ve faiz olarak elde ettikleri kazançlar ile ucuz hammadde alımından ve metalarının yüksek fiyatlarla satışından elde ettikleri kazançlar her yıl yaklaşık 30 milyar doları bulmaktadır.

Bu, tekelci kapitalistlerin bu bölgelerdeki ülkelerden saatte 3,4 milyon dolar ve günde yaklaşık 100 milyon dolar çaldığı anlamına gelmektedir. Emperyalistler tarafından bir yılda yağmalanan bu para miktarı, 2.000 milyon insanın bir yıl boyunca beslenebileceği 500 milyon ton un satın almaya yeterlidir. Emperyalistler tarafından yağmalanan her bir dolar, her bir pound ve her bir frank, ağır çalışma, yoksulluk ve açlık nedeniyle öfke içinde can veren insanların alın teri ve kanının izini taşımaktadır. ABD emperyalistleri aynı zamanda "yardım" yoluyla küçük ulusların halklarını da vahşice sömürmektedir. Yardım alan ülkeleri, askeri harcamalar için "yardım "ın 2-3 katı para vermeye zorluyorlar. ABD emperyalistleri, 3,5 milyar dolarlık "ekonomik yardım" karşılığında güney Kore'den yaklaşık 10 milyar dolar tutarında servet çaldı.

Amerikan "yardımına" eşlik eden inanılmaz miktardaki askeri yük ve ağır sömürü, güney Kore ekonomisini tamamen iflasa sürükledi. ABD emperyalizmi tarafından özel "destek" verilen güney Kore ekonomisinin tamamen iflas etmesi, emperyalist "yardımın" yağmacı doğasını en çarpıcı şekilde ortaya koymaktadır. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinde emperyalistler tarafından gerçekleştirilen tüm saldırılar ve haydutça yağmalar, sömürge sisteminin hiç de tasfiye edilmediğini açıkça kanıtlamaktadır.

Emperyalistlerin vahşi ve şeytani sömürge yönetiminin bir sonucu olarak, birçok Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesinin halkları sürekli olarak talihsizlikler ve sıkıntılar çekmektedir. Köklü bir kültüre, zengin kaynaklara ve çalışkan halklara sahip pek çok ülke, emperyalizmin sömürgeci politikası nedeniyle ekonomik açıdan çok geri kalmış durumdadır. Bugün Asya'da yaklaşık 60 milyon, Afrika'da 10 milyon ve Latin Amerika'da 5 milyon insan sokaklarda işsiz güçsüz dolaşıyor.

Latin Amerika'daki nüfusun üçte ikisi, Afrika'daki nüfusun büyük bir kısmı ve Asya'daki yüz milyonlarca insan kronik açlıktan kurtulmuş değil. Dünyanın bu bölgelerindeki birçok ülkede on milyonlarca insan akut açlık, ağır çalışma ve çok da ölümcül olmayan hastalıklardan ölmektedir. Sömürge ve bağımlı ülkelerdeki halkların ortalama yaşam süresi, gelişmiş kapitalist ülkelerdekinden 20-30 yıl daha kısadır; bazı ülkelerde bu fark 30 yıldan bile fazladır. Bu ülkelerdeki bebek ölümleri diğer kapitalist ülkelere göre 3-4 kat daha fazla, hatta daha fazladır. Emperyalistler bu ülkelerde insanları topluca katletmekten adeta zevk almaktadırlar. Emperyalistlerin baskı ve sömürüsü Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarına aşırı kültürel gerilik getirmiştir. Bugün bile, 20. yüzyılın ortalarında, Latin Amerika'da 70 milyon insan ve Afrika topraklarının yüzde 80'i tamamen okuma yazma bilmemektedir. Bu bölgelerdeki ülkelerde okula giden çocukların oranı, gelişmiş kapitalist ülkelerdekinin yalnızca üçte biri ya da dörtte biri kadardır.

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının yaşadığı tüm bu talihsizlikler ve acılar tamamen emperyalistlerin suçlarından kaynaklanmaktadır. Emperyalizm ve sömürgecilik ezilen ulusların yeminli düşmanıdır. Emperyalistler tarafından ezilen uluslara dayatılan bu felaketlerin daha fazla devam etmesine nasıl tahammül edebiliriz? Sömürge sisteminin en kısa zamanda tasfiye edilmesi ve sömürge yönetiminin kötü sonuçlarının ortadan kaldırılması çağımızın en acil talebidir. Sömürge sistemini bir yıl önce ortadan kaldırmak bile on milyonlarca insanın hayatını kurtarmak; aynı zamanda yüz milyonlarca insanı yoksulluktan ve açlıktan kurtarmak ve on milyonlarca çocuğa öğrenme fırsatı sağlamak anlamına gelirdi. Sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki halkların çoğunun çoktan özgürleştiğini iddia edenler, ezilen ulusların çektiği sıkıntılara gözlerini kapatanlar ve ABD emperyalizmi önderliğindeki emperyalistlerin affedilmez suçlarını örtbas etmelerine yardımcı olanlardır. Emperyalistler, sömürgeci egemenliklerini ve yağmacı

politikalarını mümkün olan her yolla kamufle etmekte ve sanki sömürge sistemi artık yeryüzünde yokmuş gibi slogan atmaktadırlar. Özellikle ABD emperyalizmi, sanki sömürgecilikle hiçbir ilgisi yokmuş gibi, sanki "azgelişmiş ülkelerdeki" halkların "ilerlemesi" için çabalıyormuş gibi gürültülü bir propaganda yürütüyor. Emperyalistlerin bu propagandasının Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının gözünü boyamak ve onları ulusal kurtuluş mücadelesinden saptırmak için kurnazca bir hile olduğu çok açıktır. Kendilerine Komünist diyenler nasıl olur da emperyalist propagandaya uygun olarak sömürge sisteminin artık var olmadığını söyleyerek halkı kandırmaya çalışırlar?

Dünya Komünistleri, emperyalistlerin ezilen uluslara yönelik saldırılarını ve yağmalarını teşhir etmeli ve kınamalı ve halkları talihsizliklerinden ve acılarından en kısa zamanda kurtarmak için mücadele etmelidir. Anti-emperyalist, ulusal kurtuluş mücadelesi, her türlü sömürgecilik tasfiye edilinceye ve halklar tam bir ulusal

özgürlüğe kavuşuncaya kadar asla sona erdirilemez. Ezilen halklar ulusal kurtuluş mücadelesini hızlandırmalı ve emperyalist sömürge sistemini tamamen tasfiye etme tarihsel görevini yerine getirmelidir.

2. Emperyalistler Sömürge ve Bağımlı Ülkelerden Kendi Özgür İradeleriyle Çekilmeyeceklerdir

Sömürge ve bağımlı ülkelerin halkları, özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerinde emperyalistlerden herhangi bir "iyilik" beklememelidir. Emperyalizm için sömürgeler tükenmez sömürü ve yağma kaynaklarıdır. Emperyalizmin tekelci sermayesi, dünyanın dört bir yanındaki yüz milyonlarca ezilen halkın kanını akıtarak ceplerini doldurmaktadır. Tekeller, başka ülkelerin topraklarına tecavüz etmeden, sömürü ve yağma olmadan varlıklarını sürdüremezler. Emperyalistler sömürgelerini aynı zamanda askeri, stratejik üsler ve top yemi kaynağı olarak kullanırlar. Sömürgeler emperyalizmin "yaşam hattını"

oluşturur.

Tarih, emperyalistlerin kendi inisiyatifleriyle bir sömürgeden çekildiklerine dair henüz hiçbir örnek bilmiyor. Gerçeklerin gösterdiği gibi, emperyalistler sömürgelerden çıkmakla kalmıyor, bir karış toprağı bile ele geçirmek ve boyun eğdirmek için her şeyi yapıyorlar. Emperyalistler saldırgan amaçlarına ulaşmak için savaşa girmekten çekinmiyorlar. Emperyalizm doğası gereği gerici ve saldırgandır. Emperyalizmin doğası asla değişmeyecektir. Ne kadar köşeye sıkıştırılırsa, o kadar kudurganlaşır. Emekçi halkı sömürmeyen hiçbir sermaye yoktur ve saldırganlığa girişmeyen hiçbir emperyalizm düşünülemez. Durum böyleyken, Marksist-Leninistler, sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarının bağımsızlıklarını kazanmaları için emperyalizme karşı kararlılıkla devrimci bir mücadele yürütmeleri gerektiğine her zaman inanırlar.

Bununla birlikte, bugün bazı insanlar uluslararası arenadaki güçler dengesinin sosyalizm lehine değişmesi nedeniyle emperyalizmin saldırgan doğasını bir kenara

bıraktığını ve "uslu" hale geldiğini iddia etmekte; emperyalist patronları "bilgelikleri" için göklere çıkarmaktadırlar. İçinde bulunduğumuz çağın emperyalizmle genel bir işbirliği çağı olduğunu ve bu işbirliği sayesinde dünya devrimi sorununun çözülebileceğini savunuyorlar. Onlara göre, emperyalistler "vicdanlarının" emirlerine uyarak sömürgeleri kendi özgür iradeleriyle terk edeceklerdir. Bu nedenle, emperyalistlerle dostane görüşmeler yaparak ve uzlaşmaya vararak, ezilen ulusların bağımsızlık "armağanı" ile ödüllendirilebileceğini söylüyorlar.

Bu, emperyalizm hakkında bir yanılsamadır ve insanları aldatmaktır. Emperyalistler "sömürgelerden, 'etki alanlarından', sermaye ihracından vazgeçebilirler mi? **Bunun mümkün olduğunu düşünmek, her Pazar zenginlere Hıristiyanlığın yüce ilkeleri hakkında vaaz veren ve yoksullara yılda birkaç milyar olmasa bile en azından birkaç yüz ruble vermelerini tavsiye eden vasat bir papazın seviyesine düşmek demektir."**

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

(Lenin)*2

Emperyalistlerle işbirliğini savunanlar, dünya devrimi sorununa bir çözüm olarak barış içinde bir arada yaşamayı öne sürmektedirler. Onlar, barış içinde bir arada yaşamanın, mevcut nükleer silahlar çağında devrimin "tek yolu" olduğunu savunuyorlar. Buradan hareketle, ezilen ulusların öncelikli görevinin ulusal bağımsızlık ve özgürlük için mücadele etmek değil, barış içinde bir arada yaşamın gerçekleştirilmesi için çalışmak olduğunu söylüyorlar. Ancak barış içinde bir arada yaşama, farklı sosyal sistemlere sahip ülkeler arasındaki ilişkiler sorunuyla ilgilidir. Sosyalist ülkeler barış içinde bir arada yaşama için mücadele etmektedir. Ancak barış içinde bir arada yaşama, emperyalistler ile sömürge ve bağımlı ülkeler arasındaki ilişkilere asla uygulanamaz. Şu anda bile sömürge ve bağımlı ülkelerin halkları, onları esaret altında tutan emperyalistler tarafından insanlık dışı bir şekilde ezilmekte ve sömürülmektedir. Ezenlerle ezilenler arasında ne tür bir barış içinde bir arada yaşama olabilir?

Bazıları buna rağmen emperyalistlerle barış içinde bir arada yaşamakta ısrar ediyorsa, bu, ezilen ulusların boyun eğerek sömürge esaretinde kalması gerektiğini vaaz etmekten başka bir şey değildir. Son zamanlarda revizyonistler, sanki ezilen uluslarla emperyalistler arasında barış içinde bir arada yaşamayı hiç savunmamışlar gibi konuşuyorlar. Ancak hiçbir şekilde gerçek niyetlerini gizleyemezler.

Ulusal kurtuluş devriminin tam zaferinin ancak barış içinde bir arada yaşama koşullarında mümkün olduğunu kanıtlamak için her türlü çabayı göstermektedirler. Barış içinde bir arada yaşama sağlandığında emperyalizmin sosyalizm ve kapitalizm arasındaki ekonomik rekabette yenileceğini ve buna bağlı olarak ulusal kurtuluşun kendiliğinden gerçekleşeceğini haykırıyorlar. Ulusal kurtuluş hareketinin barış içinde bir arada yaşamaya tabi kılınması gerektiğini vaaz ediyorlar. Son tahlilde, halkın devrim yapmaması gerektiğini vaaz ediyorlar.

Barış içinde bir arada yaşamanın reklamını o kadar çok

yapıyorlar ki, utanmadan ve vicdan azabı duymadan, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra halkları tarafından şiddetli mücadelelerle kazanılan birçok sömürge ve bağımlı ülkenin ulusal bağımsızlığını ve kurtuluşunu, barış içinde bir arada yaşama politikalarının "meyveleri" olarak tanımlama yoluna gittiler.

Sosyalist ve kapitalist ülkeler arasındaki barış içinde bir arada yaşama, sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarına bağımsızlık getiremez ve sosyalist ülkelerin emperyalizmle ekonomik rekabetteki zaferi, halkların kurtuluş için verdiği devrimci mücadelenin yerini asla alamaz. Ulusal bağımsızlıklarının barış içinde bir arada yaşamanın bir sonucu olarak elde edildiğini iddia etmek, başkalarının kazanımlarını yok saymak ve emperyalizme karşı kanları pahasına savaşan on binlerce devrimci savaşçının ve halkın kahramanlıklarına hakaret etmektir.

Ezilen ulusların kurtuluşuna giden en emin yolun genel ve tam silahsızlanma olduğunu iddia edenler de vardır.

Genel ve tam silahsızlanma gerçekleştiğinde,

emperyalistlerin askeri güç ve silah bulundurmalarının engelleneceğini ve böylece ezilen uluslara kurtuluşun kendiliğinden geleceğini söylüyorlar. Bu nedenle, sömürge ve ezilen ulusların kurtuluş mücadelesi vermek yerine genel ve tam silahsızlanma için silahlarını bırakmaları gerektiğini haykırıyorlar. Eğer genel ve tam silahsızlanma başarılabilirse, bu elbette iyi bir şey olacaktır. Sosyalist ülkeler, silahsızlanmanın gerçekleştirilmesi için sürekli olarak her türlü samimi çabayı göstermişlerdir. Ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana 18 yıldır büyük güçler arasında yürütülmesine rağmen silahsızlanma müzakerelerinde şu ana kadar hiçbir ilerleme kaydedilememiştir ve bunun nedeni emperyalistlerin olumsuz tutumudur. Silahsızlanmaya karşı çıkanlar Komünistler değil emperyalistlerdir. "Silahsız bir emperyalizm" düşünülebilir mi? Şu anda bile emperyalistler silahlanmayı genişletmekle ve ulusal kurtuluş hareketini acımasızca bastırmakla meşguller. Bu koşullar altında, ezilen uluslara genel ve tam bir

silahsızlanma sağlanana kadar beklemelerini tavsiye etmek, onları ulusal kurtuluş mücadelesini yürütmekten vazgeçirmekle eşdeğerdir.

Revizyonistler, savaşan halklardan önce Birleşmiş Milletler'i putlaştırmaktadırlar. Bazıları ezilen ulusların bağımsızlığının BM aracılığıyla da elde edilebileceğini iddia ediyor ve avazları çıktığı kadar bağırıyorlar: Sömürge sistemini tasfiye etme işini BM'den başka kim üstlenebilir?

Birleşmiş Milletler, Sözleşmede öngörülen görevlerine sadık kalsaydı, bir ölçüde ezilen ulusların çıkarları doğrultusunda çalışabilirdi. Öyle olsa bile, BM'nin birkaç kararı ezilen ulusların bağımsızlığı için bir garanti oluşturamaz. Dahası, BM bugün ABD emperyalistleri tarafından bir saldırganlık aracı olarak kötüye kullanılmaktadır. ABD emperyalizmi BM'yi sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketini bastırmak ve küçük ulusların iç işlerine karışmak için bir araç olarak kullanmaktadır. ABD emperyalistleri, gasp ettikleri BM

adına Kore'de bir saldırı savaşı yürütmüş ve milyonlarca Koreliyi acımasızca katletmiştir. ABD emperyalistleri, BM tabelası altında güney Kore'yi işgal ederek Kore'nin barışçıl bir şekilde birleşmesini engelliyor. ABD emperyalistleri BM tabelası altında Kongo'nun egemenliğini ayaklar altına almış, Başbakanı Lumumba'yı öldürmüş ve yurtsever güçlerini bastırmıştır. ABD emperyalistleri BM tabelası altında Küba'nın egemenliğini ihlal etmeye ve saldırganlık pençelerini Küba sınırının ötesine uzatmaya çalıştılar. Sömürge ve bağımlı ülkelerin halkları ulusal kurtuluşlarını böyle nasıl başarabilir ve sömürgeciliği BM aracılığıyla nasıl tasfiye edebilir?

Sömürge sisteminin barış içinde bir arada yaşama, genel ve tam silahsızlanma ya da BM aracılığıyla tasfiye edilebileceği iddiası, son tahlilde, insanları ideolojik olarak silahsızlandırmayı, antiemperyalist devrimci mücadeleyi felce uğratmayı ve ezilen ulusları sonsuza dek sömürge köleliğinin zincirlerine bağlamayı amaçlamaktadır. Modern revizyonistler, emperyalizmi

ellerinden geldiğince güzelleştirip süsleyerek, ona teslim olmayı ve boyun eğmeyi vaaz ediyorlar. Devrimci halklar hiçbir şekilde bu yolu izleyemezler. Tarih, ulusal kurtuluş mücadelelerinde umutlarını emperyalistlerin "iyiliğine" bağlayanların hepsinin sonunda acı bir başarısızlıkla karşılaştığını göstermektedir. Ezilen uluslar ancak kendi güçlerine güvendiklerinde ve emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı kararlı bir mücadele verdiklerinde kurtuluşa ulaşabilir ve zafere ulaşabilirler. Bugün ezilen halkların ulusal bağımsızlık mücadelesi, modern zamanlarda sömürgeciliğin siperi olan ABD emperyalizmine karşı mücadeleden ayrı düşünülemez.

ABD emperyalizmi dünya gericiliğinin elebaşı, saldırganlığın ve savaşın temel dayanağıdır. En büyük uluslararası sömürücü, uluslararası jandarma ve halkların iğrenç bir düşmanıdır.

Bugün ABD emperyalistleri, diğer halklara karşı saldırganlık ve uluslararası gerilimin tırmandırılmasında kendi sonlarından kaçmak için bir çıkış yolu bulmaya

çalışıyorlar.

ABD emperyalistleri sosyalist ülkelere karşı durmaksızın saldırgan entrikalar ve yıkıcı faaliyetler yürütmekte ve yeni bağımsızlığını kazanmış ulusal devletleri kendilerine tabi kılmaya çalışmaktadır.

ABD emperyalizmi, dünyadaki tüm gerici güçlerle işbirliği içinde, her türlü ilerici hareketi bastırmak ve boğmak için çılgınca çaba sarf etmektedir.

ABD emperyalizmi aynı zamanda sömürge ve bağımlı ülke halklarının kurtuluş mücadelesini engelleyen ve bastıran elebaşının ta kendisidir.

ABD emperyalizmi birçok ülkeyi kendi sömürgesi ve yarı sömürgesi haline getirmiş ve böylece en büyük sömürgeci güç haline gelmiştir.

ABD tekelleri bu ülkelerin halklarının kanını akıtmakta ve bu ülkelerin kaynaklarını diledikleri gibi yağmalamaktadır.

ABD emperyalizmi diğer ülkelerin topraklarını zorla işgal etmekte ve egemenliklerini fena halde ihlal etmektedir.

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

ABD emperyalistleri, özgürlük ve bağımsızlık için ayaklanan halklara karşı her yerde saldırgan savaşlar yürütüyor ve insanları vahşice öldürüyor.

ABD emperyalistleri ayak bastığı her yerde halkların kanını içiyor.

Bütün bunlar, ezilen ulusların kurtuluşu ve bağımsızlığı için ve dünya devrimini gerçekleştirmek için mücadele tüfeğinin namlusunun kesinlikle ABD emperyalizmine karşı çevrilmesi gerektiğini kanıtlıyor. ABD emperyalizmi her geçen gün daha da kötü bir duruma düşmektedir.

ABD emperyalistlerinin dünya üstünlüğünü elde etme ve halklara sömürgeci kölelik boyunduruğunu dayatma girişimleri doğal olarak dünya halklarının öfkesine ve direnişine neden olmaktadır.

Barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için mücadele eden tüm halklar sıkı bir şekilde birleşmeli ve ABD emperyalizmine karşı ortak mücadelelerini genişletip hızlandırarak onu daha da köşeye sıkıştırmalıdır. ABD emperyalistlerinin kurnaz yeni-

sömürgeci hileleri her yerde açığa çıkarılmalı, reddedilmeli ve boşa çıkarılmalıdır. ABD emperyalizmine karşı mücadele dünyanın her yerinde yükseltilmeli ve ona önden ve arkadan darbeler indirilmeli, eli kolu bağlanmalıdır.

ABD emperyalistlerinin yerleşik olduğu her yerde halklar onların askeri üslerini dağıtmak ve askerlerini kovmak için mücadele etmeli ve ABD emperyalist saldırganlarına ayak basacak yer bırakılmamalıdır. Bu, tüm dünyada ezilen halkların kurtuluşuna giden yoldur.

3. Ulusal Kurtuluşa Giden Tek Yol Devrimci Mücadeledir

Sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarının karşı karşıya olduğu en acil ulusal görev, emperyalizmin boyunduruğundan kurtulup özgürlük ve bağımsızlıklarını kazanmaktır. Ezilen halklar, kararlı mücadeleleriyle sömürge yönetimi sistemini tasfiye etmeli ve özgürlük ve

bağımsızlıklarını kazanmalıdır. "**Sömürge ve bağımlı ülkelerin emperyalizmden kurtuluşu muzaffer bir devrim olmadan başarılamaz: bağımsızlığı karşılıksız elde edemezsiniz."** (Stalin)*3

Bugün genel durum ulusal kurtuluş mücadelesi için çok elverişlidir. Sorun, işçi sınıfı partilerinin ve ilerici, devrimci unsurların mücadelenin önünde durarak devrime nasıl önderlik edeceğidir.

Partinin doğru önderliği, karmaşık ve zorlu devrimci görevlerin başarıyla yerine getirilmesinin belirleyici garantisidir. İşçi sınıfının partisi devrimci bir duruş sergilemeli, doğru strateji ve taktikler belirlemeli, örgütlenmeli ve geniş halk kitlelerini doğru yolda mücadeleye seferber etmelidir. Devrimin zaferi, her şeyden önce, Partinin halk kitlelerini kazanmayı başarıp başaramamasına bağlıdır. Eğer işçi sınıfının partisi devrimci kitleleri kazanamaz ve etrafında toplayamazsa, ne devrimci mücadeleyi yürütebilir ne de devrime rehberlik edebilir. İşçi sınıfının partisi, emperyalizme ve

sömürgeciliğe karşı olan tüm çevreleri sıkı bir şekilde bir araya getirmelidir.

Parti özellikle işçi sınıfının öncü rolünü güçlendirmeye, onların liderliğini sağlamlaştırmaya ve köylü kitlelerini, gençleri, öğrencileri ve aydınları kazanmaya öncelik vermelidir. İşçi sınıfıyla birlikte köylü kitleleri de ulusal kurtuluş mücadelesinde devrimin ana müfrezesidir. Emperyalizmin sömürge yönetiminin bir sonucu olarak Asya, Afrika ve Latin Amerika kıtaları geri kalmış tarım alanları olarak kalmıştır. Bu bölgelerdeki nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan köylüler, neredeyse hiç toprağa sahip olmayan ya da küçük, cılız toprak parçalarına bağlı olarak sefil bir yaşam süren yoksul köylüler ve kiralık hanlardan oluşmaktadır. Sınıfsal konumları nedeniyle anti-emperyalist, anti-feodal, ulusal kurtuluş devriminde hayati çıkarları vardır ve mücadelelerinde son derece devrimci ve kararlıdırlar.

Sömürge ve bağımlı ülkelerin özgül koşullarını doğru bir şekilde analiz etmeden köylü kitlelerini görmezden

gelmek kesinlikle yanlıştır. Köylü kitlelerinin ulusal kurtuluş mücadelesindeki rolünü görmezden gelmek, işçi-köylü ittifakını yadsıyan ve işçi sınıfının hegemonyasını reddeden anti-Marksist-Leninist bir tutumdur. Bugün ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselişi, mücadelede ayağa kalkan köylü kitlelerinin ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu ve köylülere doğru rehberlik yapıldığında devrimde zaferin nasıl kazanılabileceğini ikna edici bir şekilde göstermektedir. Bu nedenle, köylü kitlelerini devrimcileştirmek ve örgütlemek ve kırları güçlü bir devrim üssüne dönüştürmek Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki işçi sınıfı partilerinin başlıca görevidir. Köylülerin yanı sıra, işçi sınıfının partisi gençleri, öğrencileri ve entelektüelleri de geniş ölçüde mücadeleye katmalıdır. Sömürge ve bağımlı ülkelerin gençleri, öğrencileri ve aydınları ezilen konumları nedeniyle yüksek derecede ulusal bilince ve güçlü anti-emperyalist duygulara sahiptir. Gençler, öğrenciler ve aydınlar ulusal uyanışa ve anti-emperyalist duygulara ilham vermede ve

Marksist-Leninist ideolojiyi sömürge ve bağımlı ülkelerin halkları arasında yaymada önemli bir rol oynarlar.

İşçi sınıfının partisi, gençlik, öğrenciler ve aydınlar arasındaki çalışmasını güçlendirmeli, onları örgütlemeli, sürekli temperlemeli ve devrimci mücadeleye aktif olarak seferber etmelidir.

Anti-emperyalist, ulusal kurtuluş devriminin görevleri, işçi sınıfı ve diğer tüm anti-emperyalist güçler sıkı bir şekilde birleştiğinde ve emperyalistler ve diğer tüm gerici güçler iyice tecrit edildiğinde başarıyla yerine getirilebilir.

Devrim bayrağını yükseklerde tutan işçi sınıfının partisi, mücadelenin önünde durmalı ve halk kitlelerine önderlik etmelidir. Marksist-Leninistler, devrimci durum olgunlaştığında kararlı bir mücadeleyle ortaya çıkmaları ve elverişli bir durumda tereddüt etmeden iktidarı ele geçirmeleri gerektiğini düşünürler. Komünistler, özellikle de halkın kendisi mücadeleye atıldığında, halkın mücadelesini doğru bir şekilde örgütlemeli, ona bilinç kazandırmalı ve onu zafere götürmelidir. Ve durum

gerektirdiğinde, silahlı bir mücadele örgütlemelidirler.

Parti, işçi sınıfı ve devrim için, bu görevin üstesinden gelmek üzere devrimin öncü müfrezesi ve karargâhı olarak gereklidir. Parti bunun aksine kitlelerin peşinden gider ve devrim için mücadele etmezse, rolünü tam olarak oynayamaz.

Bugün revizyonistler, işçi sınıfının partisinin ulusal kurtuluş mücadelesinde yol gösterici bir rol oynamasını engellemek için her türlü entrikayı çevirmektedir. Onlardan etkilenen bazı Partiler devrimi terk etmiş ve devrimci mücadeleden uzak durmaktadır.

Revizyonistler, durumun silahlı mücadeleyi gerektirdiği ve halkın silahlandığı belirleyici bir noktada, verili ülkenin Partisinin ve Komünistlerinin mücadeleye girmesini engellemekte ve sadece "barışçıl" yolları savunmaktadırlar.

İktidarın ele geçirilmesi için elverişli bir durum yaratıldığında bile, devrimci güçlerin iktidar mücadelesine girmekten kaçınması gerektiğini savunurlar ve bunun

emperyalistlerin müdahalesini gerektirebileceğini tehditkar bir şekilde ifade ederler.

Dolayısıyla revizyonistler tarafından dayatılan "barışçıl geçiş" çizgisi, son yıllarda bir dizi ülkede ulusal kurtuluş mücadelesine büyük zarar verdi ve veriyor.

"Barış" illetinin bulaşması, ellerinde silahlarıyla devrimci bir mücadele yürüten silahlı saflarda kafa karışıklığına yol açmış ve azımsanmayacak sayıda insan mücadele yolundan geri çekilmiştir. Bazı ülkelerde devrim, karşı devrimin kanlı bastırması karşısında savunmasız kalmış ve fiyaskoyla sonuçlanmış, devrimci güçler ağır kayıplar vermiştir.

Kendilerine Komünist diyenler mücadelede yer almayıp sadece "barış "tan dem vururlarsa, devrimci kitleler ellerinde silahlarla savaşırken, kanlarını dökerken kollarını kavuşturup arkada otururlarsa, bu asla devrim yapmak isteyenlerin bir tavrı olarak görülemez.

Ezilen uluslar mücadeleden vazgeçerlerse, emperyalizmin ve gerici güçlerin şiddetine karşı savaşmazlarsa ve karşı

devrimin saldırısından korkarak iktidarı ele geçirmezlerse, kurtuluşu ve bağımsızlığı asla kazanamayacaklardır.

Revizyonistler, ezilen halkların emperyalizme karşı kurtuluş mücadelelerinde kazanabilecekleri zaferleri kazanmalarını imkânsız hale getirmiş ve kaçınılabilecek tavizler vermelerine yol açmışlardır.

Eğer işçi sınıfının partisi mücadeleye katılmaz ve devrime önderlik etmezse, onun yerini başka bir sınıf alacaktır. Bu durumda Komünistler devrimci kitleleri kaybedecek ve kitleler tarafından kesinlikle terk edilecektir.

İşçi sınıfının partisi, silahlı mücadele de dahil olmak üzere her türlü mücadeleye tam olarak hazır olmalıdır.

Kurtuluş mücadelesi ancak şiddet içeren mücadeleyi şiddet içermeyen mücadeleyle organik bir şekilde birleştirerek ve tüm olanaklardan en iyi şekilde yararlanarak zafere ulaşabilir.

Devrimci güçler, revizyonistlerin savunduğu gibi, yalnızca şiddet içermeyen araçlara güvenerek kendilerini şiddetli mücadeleye hazırlamazlarsa, kendi inisiyatifleriyle

durumla başa çıkamayacaklardır.

Emperyalistlerin sömürgeci egemenliği istisnasız olarak şiddete dayanmaktadır. Bunu göz ardı ederek, emperyalizme karşı çıkan ezilen halkları kurtuluş mücadelesini yalnızca barışçıl yollarla yürütmeye nasıl zorlayabiliriz?

Ulusal kurtuluş mücadelesinde şiddet içeren mücadele biçiminin mi yoksa şiddet içermeyen mücadele biçiminin mi seçileceği, her ülkenin Partisi tarafından kendi özgül koşullarına uygun olarak kararlaştırılacak bir sorundur. Emperyalistlerin direncine ve devrimin öznel ve nesnel koşullarına göre şimdi şiddet içeren mücadele, şimdi de şiddet içermeyen mücadele öne çıkabilir.

Her ülkeye ve her bölgeye göre farklılık gösterecektir.

Sorunun barışçıl yollarla çözülebileceği durumlarda barışçıl yolların kullanılması gerektiğini söylemeye gerek yok. Komünistler sebepsiz yere kan dökmek istememektedir.

"**Sınıf mücadelesi şiddetlendiğinde, birçok durumda**

silahlı mücadeleye dönüşecektir. Bir savaş yürütüp yürütmemek hiçbir şekilde devrimci kitlelere değil, sömürücü sınıfların kitleleri bastırmasına bağlıdır. Devrimci kitleler zorla direnir, çünkü egemen sınıf onları zorla bastırır." (Kim Il Sung)*4

Emperyalistler halkı zorla bastırdığında, onlar hareketsiz oturamaz ve sadece taviz veremezler. Gerici şiddete devrimci şiddetle karşılık verilmelidir. Silahlı karşı devrime karşı devrimci bir ordu olmadan, devrimci güçler emperyalistler ve gerici güçler tarafından bastırılmaktan korunamaz ve mücadele başarısızlığa mahkumdur.

Silahlı mücadele, anti-emperyalist devrimci güçleri güçlendirebilecek, düşmana ağır darbeler indirebilecek ve devrimci görevlerin başarıyla yerine getirilmesini mümkün kılabilecek en aktif mücadele biçimidir.

Ezilen uluslar birleşip silahlı mücadeleye giriştiklerinde yenilmez bir güç haline gelecek ve emperyalistlere karşı mücadeleden zaferle çıkacaklardır.

Yedi tüfekle silahlı mücadeleye başlayan Küba halkı,

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

ABD emperyalizminin kuklası olan diktatörlük rejimini devirdi ve kahramanca direnişiyle zafer kazandı.

Birkaç yüz av tüfeğiyle silahlı mücadeleyi başlatan Cezayir halkı, yedi küsur yıl boyunca yiğitçe savaşmış ve yüz binlerce askeri seferber eden ve her türlü modern silahı kullanan Fransız emperyalistlerine karşı zafer kazanmıştır.

Bugün güney Vietnam halkı ABD emperyalizminin silahlı saldırganlığına karşı özgürlük ve bağımsızlık için kahramanca mücadele ediyor ve birbiri ardına büyük zaferler kazanarak saldırganlara ezici darbeler indiriyor. Venezüella, Angola ve diğer pek çok ülkenin halkları şiddetli silahlı mücadeleler yürütüyor. Çok zor koşullar altında, çetin mücadeleler içinde olsalar da, mutlaka zafer kazanacaklardır.

Komünistler halkların bu kahramanca mücadelelerini aktif olarak desteklemelidir. Ancak bazı kişiler, çeşitli bahanelerle ezilen ulusların silahlı mücadelelerine aktif olarak karşı çıkmaktadır.

Ezilen halkların kurtuluş için verdiği silahlı mücadelenin "dünya termonükleer savaşını" başlatacak bir "kıvılcıma" dönüşebileceğini düşünerek, bu mücadeleyi "intihar eylemi", "insanlığı yok etmeye yönelik pervasız eylem" ve benzeri ifadelerle karalıyorlar.

Onlar da saçmalıyorlar: Bir dünya termonükleer savaşı patlak verir ve tüm insanlığı yok ederse bağımsızlık ne işe yarar? Bu ne tuhaf bir argüman!

Revizyonistler, günümüzde nükleer silahların ortaya çıkmasıyla birlikte savaşın doğasının tamamen değiştiğini iddia etmektedirler. Nükleer silahlar çağında artık haklı ve haksız savaşlar arasında bir ayrım kalmadığını ilan etmektedirler. Bu nedenle tüm savaşların adam öldürme suçu ve haksız savaşlar olduğunu haykırıyorlar.

Bu, Marksizm-Leninizmin kaba bir tahrifatıdır.

Nükleer silahların büyük bir yıkıcı güce sahip olduğunu söylemeye gerek yok. Ancak bu durum savaşın doğasını değiştiremez. Nükleer silahlar sadece bir savaş aracıdır. Ve tüm savaşlar termonükleer savaşlara dönüşmez.

Onların bu iddiası, savaşan insanları devrimden vazgeçmeye ve emperyalistlerin baskı ve sömürüsüne katlanmaya çağırmakla eşdeğerdir. Onların düşüncesi, insanların bu dünyada hayatta kalabilmek için egemenlik, özgürlük ve onurdan vazgeçerek emperyalistlerin kölesi olabileceklerini söylemekten ibarettir.

Bu, ezilen insanları mücadeleden uzaklaştırmak için emperyalistlerle ittifak kurarak şantaj ve tehdit etmekten başka bir şey değildir.

Ancak bu tür tehditler ne mücadeleye atılan insanları korkutabilir ne de onların haklı mücadelesini engelleyebilir. Bu nafile bir çabadır.

Modern revizyonistler, gerçek yüzlerini kamufle etmek için bazen sömürge ve bağımlı halkların silahlı mücadelesini destekledikleri sadece sözde de olsa dile getirmektedirler. Ama bu kimi kandırabilir ki? Halk, devrimi kimin desteklediğinin ve devrime kimin karşı olduğunun tamamen farkındadır.

Ezilen halklar, tüm dünyanın devrimci halklarıyla birlik

içinde özgürlük ve bağımsızlık için amansız bir anti-emperyalist mücadele vererek emperyalistlere darbeler indirecek ve onların saldırgan planlarını boşa çıkaracaktır.

Bugün ulusal kurtuluş mücadelesi, işçi sınıfı partilerinin rollerini daha önce hiç olmadığı kadar geliştirmelerini gerektirmektedir.

Sadece devrimci mücadele ilkelerine bağlı kalan Partiler ve savaşçılar öncü müfrezenin şanlı görevini yerine getirebilir.

Emperyalistler ve revizyonistler ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, halk kitlelerinin devrimci mücadelesini durduramazlar.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin nihai zaferi ve sömürge sisteminin tamamen tasfiyesi kaçınılmazdır.

4. Bağımsızlığını Kazanan Halklar Ulusal Kurtuluş Görevini Sonuna Kadar Sürdürmelidir

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Ulusal kurtuluş mücadelesi sonucunda siyasi bağımsızlıklarını kazanan ulusal devletlerin halkları, tarihsel gelişimlerinde yeni bir aşamaya girmişlerdir.

Ancak siyasi bağımsızlığın kazanılması ulusal kurtuluş devriminin tamamlanması anlamına gelmez. Ulusal kurtuluş devriminin nihai zaferine doğru yalnızca bir ilk adımı işaret eder.

Toplum sürekli ilerleme talep ediyor ve hayat çözüm bekleyen yeni sorunlar sunuyor.

İşçi sınıfı partisi, devrimin sonuna kadar götürülüp götürülmeyeceği, emperyalizme karşı mücadelenin sürdürülüp sürdürülmeyeceği, ülkenin kalkınmasında hangi yolun izleneceği sorularına yanıt vermelidir.

Bugün Marksist-Leninistler ve revizyonistler bu konularda da birbirlerine taban tabana zıttırlar.

Marksist-Leninistler, bağımsızlıklarını kazanan ulusal devletlerin emperyalizme karşı kararlı bir muhalefet sergilemeye devam etmelerini ve ulusal demokratik

devrimi sonuna kadar götürmelerini gerekli görmektedir. Bu ülkelerin halklarının, sömürge yönetiminin mirası olan yüzyıllık geri kalmışlığa ve yoksulluğa son vermek ve müreffeh bağımsız ülkeler inşa etmek için izlemesi gereken tek yol budur.

Bununla birlikte revizyonistler, ulusal kurtuluş devriminin görevinin yalnızca siyasi bağımsızlığın kazanılmasıyla yerine getirileceğini iddia etmektedirler. Emperyalizmle mücadele görevini hesap dışı bırakmaktadırlar. İşçi sınıfı partisinin kendisini burjuvazi ile işbirliği içinde ekonomik inşayla sınırlaması gerektiğini ve devrimi ilerletmeye gerek olmadığını iddia ediyorlar.

Bu, bağımsızlığını kazanmış ülkelerin halklarının devriminin önüne ciddi engeller çıkaran ve hatta bağımsızlıklarını tehlikeye atan zararlı bir argümandır.

Siyasi bağımsızlığın kazanılmasının ardından halk kitleleri, eski prangalardan bir an önce kurtularak ülkenin demokratik gelişimini ve yaşam koşullarının radikal bir şekilde iyileştirilmesini talep etmektedir.

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Siyasi bağımsızlığın kazanılması hiçbir şekilde toplumsal ilerlemenin ve bağımsızlığın pekiştirilmesinin herhangi bir mücadele olmaksızın kendiliğinden gerçekleşeceği anlamına gelmez. Bunlar ancak anti-emperyalist, anti-feodal devrimin görevlerini eksiksiz bir şekilde yerine getirerek ve toplumu yeni bir topluma dönüştürerek başarılabilir.

Bu, devrimin süreklilik arz eden bir sürecini temsil etmektedir.

Ulusal kurtuluş devriminin tam anlamıyla başarılması için, her şeyden önce eski emperyalist sömürge yönetim makinesinin tamamen yıkılması ve emperyalistlerin ekonomik dayanaklarından yoksun bırakılması gerekmektedir. Ayrıca kırsal kesimde toprak reformunun uygulanması ve feodal üretim ilişkilerine son verilmesi gerekmektedir. Emperyalist sömürge yönetiminin sonuçlarını ortadan kaldırdıktan sonra bağımsız bir ulusal ekonomi inşa etmek ve ulusal kültürü geliştirmek zorunludur. Toplumsal yaşamın her alanında demokratik

reformların gerçekleştirilmesi ve emekçi halkın meşru hak ve çıkarlarının güvence altına alınması gerekmektedir.

Dış ilişkilerde, emperyalistlerin sürekli baskılarına ve saldırgan politikalarına karşı çıkılmalı ve bağımsız, barışsever bir politika izlenmelidir.

Tüm bu devrimci önlemler kaçınılmaz olarak emperyalistlerin ve onların suç ortakları olan ülke içindeki gerici güçlerin direnişine yol açacaktır.

Devrim ilerledikçe, toplumun çeşitli kesimleri arasındaki sınıf karşıtlığı giderek ön plana çıkar. Mücadele yeni tarihsel koşullarda çeşitli biçimler alır.

Toplumsal gelişmenin nesnel seyrinin bir ürünü olan sınıflar arası mücadele kaçınılmazdır. Emperyalizme ve onun suç ortakları olan gerici güçlere karşı mücadele etmeden toplumsal devrim davasını bir adım bile ilerletmek mümkün değildir. İşçi sınıfı partisi ulusal ve sınıfsal çıkarları savunmalı ve devrimci güçleri bir araya getirerek anti-emperyalist, anti-feodal devrimi sonuna kadar götürmek için kararlılıkla mücadele etmelidir.

Birçok tarihsel olgu, sınıf mücadelesinin yasaları göz ardı edildiğinde devrimin ne tür zararlar gördüğünü göstermiştir.

Ulusal burjuvazinin kararsızlığı, toplumsal devrim ilerledikçe ve sınıf mücadelesi şiddetlendikçe giderek daha açık hale gelir.

Bir yanda ulusal burjuvazi ile diğer yanda yabancı emperyalizm ve feodal güçler arasındaki çelişkiler nedeniyle, ulusal burjuvazinin anti-emperyalist, anti-feodal devrimi gerçekleştirme mücadelesinde emekçi halka katılması mümkündür.

Öte yandan, işçi kitlelerinin artan siyasi bilinci ve devrimci ilerleyişi karşısında tedirginlik duyabilir ve devrimden yarı yolda vazgeçip gerici güçlerle el ele verme eğilimi gösterebilir. Bu nedenle işçi sınıfı partisi, ulusal burjuvazinin ilerici yönlerine destek vermeli ve onunla ittifak kurmalı, olumsuz yönlerini ise engellemeli ve bunlarla mücadele etmelidir.

İşçi sınıfı partisi, ulusal burjuvaziyle ilişkilerinde her

zaman onunla hem birleşme hem de mücadele etme ilkeli tutumunu sürdürmelidir.

İşçi sınıfı partisi, yurtsever ve ilerici burjuvazi ile ittifakı sürdürmek ve yeni bir toplum inşa etme çabalarında onunla el ele çalışmak istemektedir.

İşçi sınıfı ve ulusal burjuvazinin birleşik cephede birliğini sürdürme olasılığı, her şeyden önce ulusal burjuvazinin tutumuna, tüm ulusun çıkarlarını tüm samimiyetiyle savunup savunmamasına bağlıdır. Ulusal çıkarlar, ulusun mutlak çoğunluğunu oluşturan işçi ve köylülerin çıkarlarından ayrı düşünülemez. Burjuvazi, ulusal çıkarlara gerçekten sadık kalmak istiyorsa, emekçi kitlelerin çıkarlarına saygı göstermelidir. Aynı zamanda emperyalizme, feodal güçlere ve her tondan gerici güçlere karşı mücadele etmelidir. Bu, işçi sınıfı ile ilerici burjuvazi arasında sağlam bir birliğe yol açacaktır.

Ancak burjuvazi, kendi dar sınıf çıkarlarını bir bütün olarak ulusun çıkarlarının üstünde tutmaya çalışırsa, ulusal çıkarları ihlal etmiş ve dolayısıyla toplumun her

kesiminden insanlarla olan birliğini zayıflatmış olacaktır. İşçi sınıfı partisi, gerici burjuvazinin ulusal çıkarlara ihanet eden bu hamlesine karşı mücadele etmelidir. Yoksa, Parti bağımsızlığını yitirecek, devrimci kitlelerden kopacak ve uzun vadede gericileşen burjuvaziye kayıtsız şartsız destek vererek ve onu körü körüne takip ederek devrimi bozacaktır.

Hindistan Komünist Partisi'nin Dange grubu, gerici burjuvaziye karşı tutumunda utanç verici bir teslimiyetçi tutuma kaymıştır. Bir proleter partinin devrimci ilkelerini bir kenara bırakan Dange kliği, gerici hükümete "koşulsuz destek" sözü vermiştir.

Gerici hükümetin saldırgan dış politikasını aktif bir şekilde desteklemekte ve politikasının "enternasyonalizmle uyumlu" olduğunu ilan etmektedir. Böylece Marksist-Leninist Partileri ve sosyalist ülkeleri karalamak ve kötülemekle uğraşan sosyal-şovenist bir gruba dönüşmüş ve Komünist Parti'yi parçalamıştır.

Kendilerine Komünist diyen bazı kişiler Dange grubunun

iğrenç eylemlerini desteklemekte ve övmektedir. Bütün bunlar Hindistan işçi sınıfına ve emekçi halkına karşı açık bir ihanettir.

Marksist-Leninistler bundan acı da olsa bir ders çıkarmalıdır.

İşçi sınıfı partisi, ulusal demokratik devrim sürecinde, işçi-köylü ittifakını her şekilde pekiştirmeli ve tüm katmanlardan insanları birleşik cephe etrafında sıkı bir şekilde toplamalıdır.

Ulusal kurtuluş devriminin nihai zaferi ve toplumun devrimci dönüşümü, her şeyden önce işçi sınıfı partisinin gücüne ve işçi-köylü ittifakının sağlamlığına bağlıdır. İşçi sınıfı partisi, temelinde işçi-köylü ittifakı bulunan geniş halk kesimlerinin birleşik cephesini doğru bir şekilde örgütler ve ona kararlılıkla önderlik ederse, devrimde inisiyatifi ele alabilir ve onu muzaffer bir şekilde tamamlayabilir. Yaşamın ortaya çıkardığı acil toplumsal sorunlar ancak bu koşullar altında tatmin edici bir şekilde çözülebilir.

Toplumsal ilerleme zamana bağlı değildir. Bağımsızlığını kazanan halklar, sömürü ve baskıdan arınmış yeni bir toplum inşa etmek isterler.

Kapitalizmin yoksulluk ve açlıktan başka bir şey getirmediğini ve onları tüm haklardan mahrum bıraktığını kendi deneyimlerinden çok iyi biliyorlar. Yalnızca sosyalizm ülkeye refah ve ilerleme, insanlara da mutlu bir yaşam getirebilir.

Her koşul altında işçi sınıfı partisi ilkeli ve bağımsız bir duruş sergilemeli ve kitlelerin gücünü aktif bir şekilde birleştirip harekete geçirerek halkın yeni bir toplum inşa etme arzusunu yerine getirmelidir.

Emperyalizmin saldırgan planlarına karşı kararlı bir mücadele sürdürmek, siyasi bağımsızlıklarını kazandıktan sonra ulusal devletlerin önündeki en önemli görevdir.

Bugün bazı insanlar ulusal devletlerde emperyalizme karşı mücadele etmenin gerekliliğini inkar ediyor.

Artık siyasi bağımsızlık kazanıldığına göre, ulusal devletler ile emperyalistler arasındaki temel çelişkinin

ortadan kalktığını vaaz ediyorlar. Onlara göre, bu çağda geriye sadece "ekonomik olarak gelişmiş bölgeler ile geri kalmış bölgeler arasındaki ayrım" kalmıştır.

Buna göre, daha önce var olan saldırgan emperyalizmin artık var olmadığını ve bu nedenle emperyalistlerle karşılıklı "işbirliği" yapıldığında her şeyin yoluna gireceğini ilan ediyorlar.

Bu da ulusal devletlerin halkları için kafa karışıklığına yol açan tehlikeli bir görüştür.

Bağımsız halklar için anti-emperyalist mücadele olmaksızın başarılı sosyal reformlar ve devrim mümkün olmayacaktır. Emperyalistler eski sömürgelerini terk etmediler; sürekli olarak yeni yöntemlerle içlerine nüfuz ediyorlar. Bu ülkelerin siyasi bağımsızlıklarını göstermelik hale getirme planları çerçevesinde, bağımsızlıklarını yeni kazanmış halklar üzerinde her türlü siyasi baskıyı uygulamakta ve ekonomik kontrol uygulamaktadırlar. Emperyalistler, saldırgan amaçlarına barışçıl yollarla ulaşamadıklarında, hiç tereddüt etmeden

silahlı işgale girişmekte ve ulusal devletleri devirmek için her türlü yıkıcı faaliyeti sürdürmektedirler.

Anti-emperyalist mücadele, ulusal devletler siyasi bağımsızlıklarını kazandıktan sonra ne daha az yoğun hale gelir ne de durur. Her zamanki gibi keskinliğini korur ve her alanda daha karmaşık hale gelir.

Revizyonistler, bu gerçeğe gözlerini kapatarak, emperyalistleri kurtarılmış halkların "dostu" ya da "hayırseveri" olarak tanımlamaktadırlar.

Revizyonistler, emperyalistlerin sözde "yardımlarının" ulusal devletlerin ekonomik kalkınmasına yardımcı olabileceğini iddia etmektedirler. ABD emperyalistlerinin "yardımının" "yüzyıllarca geride kalmış halkların hızla kendi ayakları üzerinde durmalarına yardımcı olabileceğini" ilan edecek kadar ileri gittiler.

Dahası, emperyalistlerin silahsızlanmadan elde edilecek parayı "azgelişmiş ülkelerin" ekonomik kalkınması için kullanacaklarının propagandasını yapıyorlar. Bunun, bu ülkelerin tarihsel olarak kısa bir süre içinde ileri sanayi

uluslarının seviyesine ulaşmasını sağlayacağını ve "azgelişmiş ülkelerin" ekonomik kalkınmasında "yeni bir çağ" açacağını iddia ediyorlar.

Tüm bu konuşmalar tamamen saçmalık.

Bu, modern revizyonistlerin Marksist-Leninist ilkelerden ve sınıf duruşundan ne kadar uzaklaştıklarının açık bir kanıtıdır.

ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalistlerin sözde "yardımları" sayesinde ekonomik ilerleme kaydeden herhangi bir Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesi örneği var mı? Hayır, yok.

Aksine hayat, emperyalist "yardıma" ne kadar bağımlı olunursa, siyasi bağımsızlığın o kadar tehlikeye girdiğini ve ekonomik durumun o kadar kötüleştiğini göstermektedir.

Emperyalistler tarafından reklamı yapılan sözde "yardım", ulusal bağımsız ülkeleri bir kez daha boyunduruk altına almak için tasarlanmış bir yeni sömürgecilik ilmiğinden başka bir şey değildir.

"Emperyalist ülkeler görünürde kendi aralarında 'dostluk' ve 'dayanışmayı' savunurlar, ancak perde arkasında birbirlerine karşı yıkıcı faaliyetler yürütürler; 'işbirliği' ve 'yardımlaşma'yı savunduklarını iddia ederler, ancak gerçekte bunları diğer ülkeleri siyasi ve ekonomik olarak kendilerine tabi kılmak için araç olarak kullanırlar." (Kim Il Sung)***5**

Sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarının acımasızca sömürülmesi ve yağmalanmasıyla semiren emperyalist soyguncuların birdenbire "hayırseverlik" göstermesini beklemek abesle iştigaldir.

Deneyimler, emperyalistlere karşı kararlılıkla mücadele eden ülkelerin ulusal bağımsızlıklarını pekiştirmede ve siyasi ve ekonomik kalkınmada büyük ilerlemeler kaydettiğini kanıtlamıştır. Buna karşılık, yönetici çevreleri emperyalistlerle ittifak kurmuş ya da emperyalistlerin yardakçısı durumuna düşmüş ülkeler hala fiilen sömürge ya da yarı-sömürge statüsünde kalmaya devam etmektedir.

Siyasi bağımsızlığını kazanan ülkeler, ulusal ekonomilerini kendi kendine yeterlilik ilkesi üzerine inşa etmelidir.

Bağımsız ulusal ekonomik yapı, ulusal bağımsızlığın pekiştirilmesi ve diğer ülkelerle eşit düzeyde ilişkiler kurulması için elzemdir.

Emperyalist sömürge yönetimi nedeniyle geri kalmış bir ekonomiyi miras alan ulusal devletlerin halkları, yeni bir toplum inşa etmekte hiç de azımsanmayacak zorluklarla karşılaşmaktadır. Bu güçlükler, kendine güven yolunu izleyerek aşılabilir.

Emperyalist "yardıma" bel bağlamak, bir ülkenin kendi kendini destekleyen bir temel üzerinde ekonomisini sağlıklı bir şekilde geliştirmesini imkansız hale getirir. Bir ülkenin kendisini emperyalizmin ekonomik boyunduruğundan kurtarması ve tarihsel olarak kısa bir süre içinde güçlü, müreffeh bir ülke haline gelmesi için, kendi halkının gücüne dayanarak iç kaynaklarını mümkün olan en geniş ölçüde harekete geçirmesi gerekir. Sadece

bu bile, dış yardım yerine etkin bir şekilde kullanılabilir.

Dış yardıma gelince, kurtarılmış halklar arasında birbirlerinin ihtiyaçlarını tamamlamanın ve birbirlerine yardımcı olmanın, ulusal devletlerdeki ekonomik inşayı hızlandırmak açısından önemli olduğuna inanıyoruz.

Bu ülkeler zengin kaynaklara ve elverişli doğal koşullara sahiptir.

Bu ülkeler farklı ekonomik ve teknik gelişmişlik seviyelerindedir.

Bu ülkeler arasında doğal kaynakların karşılıklı değişimi, ekonomik ve teknik değişimler ve karşılıklı yardımlaşma, her ulusal devlete ekonomik yapılanmasında büyük yardım sağlayacaktır.

Özellikle, daha önce özgürlüğüne kavuşmuş ya da ekonomik açıdan nispeten gelişmiş olan ülkeler, ulusal bağımsızlık yoluna daha sonra girmiş olan halklara aktif yardımda bulunmalıdır.

Kurtarılmış halklar arasındaki yakın bağlar ve karşılıklı yardımlaşma, emperyalistlerin yeni saldırganlıklarını ve

ekonomik nüfuzlarını kırmada, ülkelerinin bağımsızlığını pekiştirmede ve ulusal refahlarını sağlamada önemli bir faktördür.

Yeni toplumun inşasında, ulusal devletlerin halkları sosyalist ülkelerden çok şey beklemektedir.

Sosyalist ülkeler, ulusal devletlerin halklarına açık yüreklilikle ve alçakgönüllülükle yaklaşmalı ve egemenliğe saygı, birbirlerinin iç işlerine karışmama, eşitlik ve karşılıklı yarar ilkeleri temelinde onlara samimi yardımda bulunmalıdır.

Bugün sosyalist ülkelerin ulusal devletlere yaptığı ekonomik ve teknik yardım, bu ülkelerin ekonomik kalkınmasının hızlandırılmasında büyük rol oynamaktadır.

Bu yardım, emperyalistlerin sözde "yardımlarından" temelde farklıdır, çünkü her şeyden önce, yardım alan ülkelerin bağımsızlıklarını pekiştirmelerine ve refaha ulaşmalarına yardımcı olmak için samimi bir istekle verilmektedir.

Sosyalist ülkelere yapılacak yardımlar hiçbir siyasi şarta

bağlanmamalı, ekonomik ve teknik açıdan en etkili şekilde yapılmalıdır.

Bu ilkelerin ihlali, sosyalist ülkelerin ulusal devletlerin halkları nezdindeki saygınlığını azaltabilir ve sosyalist sistem hakkında yanlış fikirlere kapılmalarına yol açabilir.

Sosyalist ülkeler, ulusal devletlere yardım ederken sınıf ilkesini hiçbir şekilde bir kenara bırakamazlar.

Buna rağmen, bazıları emperyalizmle müttefik olan ülkelerdeki gerici çevrelere yardım etmektedir.

Kardeş sosyalist bir ülkeye karşı kullanılmak üzere askeri yardımı bile hiç çekinmeden veriyorlar.

Bu konuda emperyalistlere öykünmekle övünüyorlar.

Bu utanç verici bir şey.

Marksist-Leninistler hiçbir koşul altında sömürge ve bağımlı ülke halkları ve ulusal devletler karşısında emperyalistlerle işbirliği içinde hareket etmemelidir. Eğer dostlar ve düşmanlar arasında ayrım yapılmazsa, bu tehlikeli sonuçlara yol açabilir. Bu tür eylemler eleştirilmeli ve derhal durdurulmalıdır.

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Ulusal devletlerin halklarının, yeni emperyalist saldırganlığa karşı ülkelerinin bağımsız gelişimini koruma mücadelesi her geçen gün daha da yükselmektedir.

Emperyalistler ve yardakçıları, hangi entrikaları ve planları yaparlarsa yapsınlar, ulusal bağımsızlık yoluna giren halkların ilerleyişini durduramayacaklardır.

Emperyalistlerin her türlü iftira ve karalamalarına rağmen, halklar ülkelerini görkemli bir şekilde yönetecek ve ekonomilerini ve kültürlerini kendileri için geliştireceklerdir.

Kendini kurtarmış halklar bir daha asla emperyalizme tabi olmayacaktır.

5. Ulusal Kurtuluş Hareketi Çağımızın Büyük Devrimci Gücüdür

Ezilen ulusların emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı kurtuluş hareketi, dünya proleter devriminin tüm zincirinin bir halkası ve onun güçlü müttefikidir.

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Kapitalist ülkelerin proletaryasının zaferi, sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketiyle doğrudan ittifak içinde olmadığı sürece imkansızdır ve sömürgelerin ulusal sorunlarının nihai çözümü, dünya proleter devriminin ilerlemesinden ayrı düşünülemez.

Ulusal kurtuluş hareketinin dünya devriminin gelişimindeki önemi ve rolü gerçekten de muazzamdır.

Lenin, ulusal kurtuluş mücadelesinin oynayacağı muazzam devrimci rolü öngörerek şöyle demişti

"Milyonlar ve yüz milyonlar - aslında dünya nüfusunun ezici çoğunluğu - şimdi bağımsız ve aktif bir devrimci faktör olarak ortaya çıkıyor. Ve dünya devriminin yaklaşan belirleyici savaşlarında, dünya nüfusunun çoğunluğunun başlangıçta ulusal kurtuluşu amaçlayan bu hareketinin kapitalizme ve emperyalizme karşı döneceği ve belki de beklediğimizden çok daha devrimci bir rol oynayacağı çok açık olmalıdır."*6

Lenin'in öngörüsü bugün gerçekleşti.

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Dünya nüfusunun üçte ikisi, muazzam doğal ve ekonomik potansiyele sahip olan Asya, Afrika ve Latin Amerika'da yaşamaktadır.

Böylesine büyük bir güce sahip olan bu kıtalar, emperyalizmin rezervi olmaktan çıkıp emperyalizme karşı belirleyici bir güce dönüşüyor.

Ulusal kurtuluş devrimi kaynıyor, emperyalist dayanakları temelinden sarsıyor.

Emperyalist sömürge sistemi her yerde çöküyor ve uluslararası arenada yeni bir güç ortaya çıkıyor.

Tüm gerçekler Asya, Afrika ve Latin Amerika'da büyük bir devrimin emperyalizmi gömmek üzere dinamik bir ilerleme kaydettiğini göstermektedir.

Emperyalizmin saldırganlık ve savaş politikaları Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş mücadelesi tarafından ağır darbeler almaktadır ve bu dünya barışı davası için büyük bir güç kaynağıdır.

Ulusal kurtuluş mücadelesi, sosyalist kampın uluslararası arenadaki konumunu güçlendirmekte ve dünya işçi

hareketinin ilerlemesi için son derece elverişli koşullar yaratmaktadır.

Lenin'in işaret ettiği gibi, ulusal kurtuluş mücadelesinin eşi benzeri görülmemiş yükselişinin bir sonucu olarak, dünya devriminin nihai sonucunun ne olacağına dair en ufak bir şüphe gölgesi olamaz. Bu anlamda, sosyalizmin nihai zaferinin tam ve kesin olarak güvence altında olduğu söylenebilir.

Ulusal kurtuluş hareketi, sosyalist kamp ve dünya işçi sınıfı hareketiyle birlikte, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için çağımızın büyük devrimci gücünü oluşturmaktadır.

Ancak bugün dünya komünist hareketi saflarında yer alan bazı kişiler ulusal kurtuluş hareketinin devrimci önemini küçümsemekte ve onu emperyalizme ciddi bir darbe indirmekten aciz bir küçük burjuva ya da burjuva hareketi olarak tanımlamaktadır.

Nasıl böyle bir görüşe sahip olabilirler?

Ekim Sosyalist Devrimi'nin ardından, Doğu'daki birçok

ülkede ulusal kurtuluş hareketi eski burjuva ulusal hareketinin sınırları içinden çıkarak proletaryanın önderlik ettiği bir ulusal kurtuluş hareketine dönüşmüştür. İşçi sınıfının ortaya çıkması ve büyümesiyle birlikte bu ülkelerde işçi sınıfı partileri kuruldu. Bu partiler ulusal kurtuluş mücadelesinin önderliğini üstlenmiş ve bu hareket dünya komünist hareketinin genel akımıyla birleşmiştir.

Bazı ülkelerde ulusal kurtuluş devrimi sosyalist devrime dönüşmüştür. Bu büyük devrim akımı nasıl sadece bir burjuva hareketi olarak değerlendirilebilir ya da iktidarsız bir küçük-burjuva hareketi olarak tanımlanabilir?

İşçi sınıfının henüz oluşmadığı ya da zayıf olduğu ülkelerde, ulusal kurtuluş hareketine diğer sınıflar önderlik eder.

Ancak bu gibi durumlarda bile Marksist-Leninistler hareketin devrimci önemini yadsımamalıdır. Bu hareketin içinde proleter unsurlar bulunmasa ya da çok az bulunsa bile, emperyalizmi zayıflatan bir hareket olduğu sürece

olumlu bir şekilde desteklenmelidir.

Gerçeklere doğrudan bakan hiç kimse, şu anda Asya, Afrika ve Latin Amerika'da emperyalizmin "can damarının" kesilmekte olduğu gerçeğini görmezden gelemez.

Emperyalistlerin kendileri, sömürge sistemleri parçalanırken acı çığlıkları atıyorlar.

Ulusal kurtuluş hareketine şekilci bir yaklaşımla değil, emperyalizme vurduğu darbelerin gerçek etkileri ışığında devrimci önemini değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyoruz.

Revizyonistler Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın şu anda güçlü bir devrimci mücadelenin sahnesi olamayacağını, çünkü kapitalizmin yeterince gelişmediğini ve bu bölgelerde sanayi proletaryasının az olduğunu iddia etmektedirler.

Bu tür iddialar Komünistler için yeni bir şey değildir. Bu, İkinci Enternasyonal liderlerinin modası geçmiş devrim karşıtı "teorisinin" tekrarlanmasından başka bir şey

değildir. Üretici güçlerin çok gelişmemiş olduğu ülkelerde devrimin patlak veremeyeceğini iddia edenler İkinci Enternasyonal'in dönekleriydi.

Tüm dünya biliyor ki onların "teorisi" pratikte tamamen paramparça olmuştur.

Belirli bir ülkede devrim için önkoşulların var olup olmadığına yalnızca kapitalizmin gelişme düzeyine ve sanayi proletaryasının büyüklüğüne bakarak mekanik bir şekilde karar verilemez.

Ulusal kurtuluş hareketinin sosyalist devrime dönüşmesini belirleyen tek şey sanayi proletaryasının büyüklüğü de değildir.

Kapitalizm yüksek bir gelişme düzeyine ulaşmış ve sanayi proletaryası nüfusun ezici bir bölümünü oluşturuyor olsa bile, revizyonizmle gölgelenmiş işçi sınıfı partisi doğru liderliği sağlayamadığı sürece devrim alevleri parlamayacaktır. Aksine, sosyalist devrim bazı Asya ülkelerinde ve Latin Amerika'daki Küba'da, bu ülkelerdeki sanayi proletaryası nispeten küçük olmasına rağmen

zafere ulaşmıştır.

Emperyalizm aşamasında, tek tek ülkeleri ele alarak devrimci bir durumun yaratılıp yaratılmadığını söyleyemeyiz.

Sorun, çelişkilerin hangi halkada en keskin olduğu, emperyalizmin en zayıf halkasının nerede yattığı ve devrimci güçlerin nerede hazır olduğudur.

Bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimci fırtına bölgelerine dönüşmesi tesadüfi değildir. Devrime yol açan keskin ulusal ve sınıfsal çelişkiler, başka her yerden daha fazla buralarda yoğunlaşmıştır.

Emperyalistler ile bu ülkelerin halkları arasındaki çelişkiler ve sömürücü sınıf ile bu ülkelerin emekçi halkları arasındaki çelişkiler iç içe geçmiştir ve emperyalist güçler ile tekelci sermaye grupları arasındaki çelişkiler bu alanlarda çatışma halindedir.

Sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişkiler de burada çeşitli biçimlerde ifade bulmaktadır.

Emperyalizm ile ezilen uluslar arasındaki çelişkilerin

temelinde sınıfsal çelişkiler yatmaktadır. Emperyalist güçlerin kapitalist sınıfı ile sömürge ve bağımlı ülkelerin işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleleri arasındaki çelişkiler, her şeyden önce emperyalizm ile ezilen uluslar arasındaki çelişkilerin ana içeriğini oluşturmaktadır.

Sömürge ve bağımlı ülkelerdeki işçi sınıfı ve halklar, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki sömürü ve baskıdan daha ağır olmak üzere, iki ya da üç kat sömürü ve baskıya maruz kalmaktadır. Bu bölgelerdeki halklar emperyalistler tarafından barbarca ulusal, ırksal ve sınıfsal baskı ve sömürüye maruz bırakılmaktadır.

Yabancı emperyalistlerin sömürü ve talanı, yerli egemen sınıfların zulmüyle birleşerek daha da dayanılmaz hale geldi.

Tüm bunlar bu bölgelerdeki halkların muazzam acılarını arttırmakta ve onları kaçınılmaz olarak devrim yoluna itmektedir.

Bu bölgelerdeki bazı ülkelerde devrimi gerçekleştirebilecek öznel güçler hazırdır.

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Emperyalistlerin en ahlaksız baskılarının ortasında büyüyen devrimci işçi sınıfı ve devrimci köylü kitleleri vardır; bir dizi tecrübeli Marksist-Leninist Parti vardır.

Sınıf düşmanlarına karşı verilen sayısız savaşta bu bölgelerin halkları ve Partileri güçlü devrimci müfrezeler olarak yetiştirilmiştir.

İşte tüm bunlar sayesinde devrim fırtınası bu bölgelerde emperyalizmi paramparça edecek kadar güçlü bir şekilde esiyor.

Bugün ulusal kurtuluş devriminin yükselişine karşı nasıl bir yaklaşım benimseneceği, son tahlilde, tüm Komünistler için bir ilke sorunudur - devrim yapıp yapmamak. Eğer ulusal kurtuluş hareketi küçümsenir ve onun gücüne inanılmazsa, dünya devrimi imkansızdır.

Bazı insanların ulusal kurtuluş mücadelesinin muazzam devrimci önemini kabul etmemeleri, tam da devrim yapma konusunda isteksiz olduklarını göstermektedir

Bu insanlar küstahça Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının kendi başlarına devrimi

gerçekleştiremeyeceklerini ve devrimi ancak Avrupa işçi sınıfının önderliğinde kazanabileceklerini iddia ediyorlar.

Böyle bir argümanı ortaya atanlar, Lenin'in tek bir ülkenin devriminde proleter hegemonya tezini çarpıtmaktadırlar. Avrupa işçi sınıfının sömürge ve bağımlı ülke halklarının ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik etmesinin gayet doğal olduğunu ve kimsenin bunu reddetmeye cesaret edemeyeceğini iddia ediyorlar.

İşçi sınıfının köylü kitleleri ve diğer emekçi halklarla ittifak halinde liderlik etmesi, tek bir ülkede devrimin zaferi için şüphesiz vazgeçilmez bir koşuldur.

Ancak bu tezi mekanik bir şekilde Avrupa'daki işçi hareketi ile sömürge ve bağımlı ülkelerdeki halkların ulusal kurtuluş mücadelesi arasındaki ilişkilere uygulamak tamamen yanlıştır. Bu, Marksizm-Leninizm'in tahrif edilmesidir.

Tarihsel gerçeklerin de gösterdiği gibi, Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları kendileri için devrimci bir mücadele yürütmekte ve halihazırda büyük zaferler

kazanmış bulunmaktadır.

Önemli olan uluslararası işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin birbirlerini desteklemeleri, birbirlerine yardımcı olmaları ve ittifaklarını güçlendirmeleridir. Burada bir tarafın diğerini yönlendirmesi ya da birinin diğerine tabi olması gibi bir ilişki söz konusu değildir, olmamalıdır.

Avrupa'nın Asya, Afrika ve Latin Amerika'ya önderlik etmesi gerektiği görüşü, coğrafi ve ırksal önyargılardan kaynaklanan, sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarını "aşağı uluslar" olarak gören gerici burjuva düşüncesinin bir ürünüdür. Marksist-Leninistler hiçbir koşulda böyle bir burjuva fikrin esiri olmamalıdır.

Gerçek Marksist-Leninistler, dünya devriminde "öncü rol" iddiasında bulunmadan önce, emperyalizme karşı ortak cephede devrimci bir örnek oluşturmalıdır.

Kendisi devrim yapmazken başkalarının mücadelesini küçümsemek, ulusal şovenizmden başka bir şey değildir. Komünistler, ne kadar küçük olursa olsun, anti-

emperyalist devrim cephesinde halk tarafından kazanılan mücadele meyvelerine değer vermeli ve onlardan açık fikirlilikle öğrenmelidir.

Komünistler arasında coğrafi ve ırksal önyargılar tabudur. Komünistler, hangi bölgede, hangi ülkede mücadele ederlerse etsinler, birbirlerine ortak bir hedefle - dünya devriminin gerçekleştirilmesi - bağlıdırlar.

Eğer bugün Avrupa'da devrim patlak verirse, bu Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarına büyük bir sevinç getirecek, onların mücadelesine büyük bir destek olacaktır. Benzer şekilde, bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde devrimin zaferi Avrupa işçi sınıfı için büyük bir cesaret kaynağıdır. Dolayısıyla zafer nerede ve kim tarafından kazanılırsa kazanılsın, tüm dünyadaki ilerici insanlığın ortak zaferidir, ortak sevinç kaynağıdır. Durumun olgunlaştığı ve kitlelerin mücadeleye hazır olduğu Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrimden mutsuz olmak için hiçbir neden yoktur.

Bazıları ulusal kurtuluş mücadelesine ilişkin anti-Marksist

görüşlerini başkalarına dayatmak için Partilerinin "otoritesini" ve geleneklerini kullanmaktadır.

Bu tür Partilerin geleneklerine ve otoritelerine gelince, tüm Komünistler bunlara saygı duyar. Bu Partilerin geçmiş devrimci başarılarını takdir eder ve onların deneyimlerinden yararlanırlar.

Geçmiş ne kadar önemliyse, bugün emperyalizme karşı ve dünya devrimi için nasıl mücadele edildiği de o kadar önemlidir. Gelenekleri ve geçmişteki başarıları sergilemek devrimci çalışmanın yerini alamaz. Devrimci Partilerin otoritesi mücadelenin alevleri arasında inşa edilir. İşçi sınıfı partisi devrimci pozisyonundan geri adım attığında, saygısını kaybeder.

Komünistler dünya devrimine boş laflarla ya da geçmişteki başarılarıyla övünerek değil, emperyalizmle savaşarak ve savaşan insanları destekleyerek pratik katkılarda bulunmalıdır.

Ulusal kurtuluş hareketinin güçlendirilmesi, dünya proletaryasının devrimci gücünü pekiştirmenin,

emperyalizmin nihai yıkımını hızlandırmanın ve dünya devriminin zaferini kolaylaştırmanın yoludur. Dünya devrimi için iyi niyetle mücadele eden herkes, en büyük dikkatini bugün devrimci fırtına alanlarına dönüşen Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş mücadelesine yöneltmeli ve bu mücadelenin zaferi için elinden gelen her şeyi yapmalıdır.

6. İşçi Sınıfı ve Tüm Dünyanın Ezilen Halkları Birleşmelidir

Bugün dünyanın tüm devrimci güçleri emperyalizme karşı ortak mücadeleyi sürekli genişletmeli ve güçlendirmelidir. Sosyalist kamp, uluslararası işçi hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi, şu anda emperyalizme karşı ortak cephede yer alan güçlü devrimci kuvvetlerdir. Bu devrimci güçler birbirleriyle sıkı bir şekilde birleşmeli ve militan dayanışmalarını pekiştirmelidir.

Birlik, uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların

elindeki en güçlü silahtır. Birliklerini güçlendirmeleri, güçlerini iki katına çıkarır. İşçi sınıfı ve ezilen uluslar birleştiklerinde emperyalizmin her türlü kalesini yıkabilirler.

Emperyalistlerin her şeyden çok korktukları şey sosyalist kampın, uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların birliğidir. Dünyanın tüm ülkelerinde büyümekte olan devrimci hareketleri kontrol altına almak için, tüm gerici güçleri hizaya sokmak ve devrim güçlerinin birliğini yok etmek için manevralar yapmaktadırlar.

İşçi sınıfı ve tüm dünyanın ezilen halkları birleşmeli ve emperyalistlerin bu tür manevralarına karşı koymalıdır.

Sosyalist kamp, uluslararası işçi hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi kendi cephelerinde emperyalizme karşı kararlılıkla devrimci mücadeleler yürütmelidir. Böylece ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalistlere, keyfi eylemlerini engelleyecek darbeler indirmelidirler.

Burada her şeyden önce sosyalist kamp önemli bir rol oynamalıdır.

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Sosyalist kamptaki ülkeler, ulusal kurtuluş mücadelesine aktif destek ve teşvik vermeyi Marksizm-Leninizm'in ve sosyalist ülkelerin doğasından kaynaklanan enternasyonalist bir görev olarak görmelidir. Sosyalist kamp ülkeleri, dünya devriminin üssü olarak, emperyalistlerin yağmacı sömürgeci politikasına ısrarla karşı çıkmalı ve ezilen ulusların haklarını uluslararası arenada korumak için aktif olarak mücadele etmelidir. Ayrıca, silahlı mücadele de dahil olmak üzere ezilen ulusların yürüttüğü her türlü kurtuluş mücadelesine maddi ve manevi aktif destek vermelidirler.

Bu, sosyalist kampın ve uluslararası işçi sınıfının müttefik güçlerini güçlendirir ve emperyalizme karşı ortak zaferlerini hızlandırır.

Ancak revizyonistlerin manevraları nedeniyle, bazı sosyalist ülkeler bugün bu önemli görevi yerine getirememektedir.

Bazıları devrim istemiyor ve emperyalistlerin duygularını incitmekten korkuyorlar. Bu nedenle, ezilen ulusların

kurtuluş mücadelesini desteklemedikleri gibi engellemektedirler de. Onlar için önemli olan ezilen uluslarla birlik olmak değil, emperyalizmin egemen çevreleriyle uzlaşmaktır; sömürgelerin ortadan kaldırılması değil, statükonun "sükûnetle" korunmasıdır.

Hatta bu kişiler, sömürgelerdeki ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklemenin sömürgeci güçlerin içişlerine karışmak anlamına geldiğini iddia etmektedirler.

Bu, işçi sınıfının tarihsel davasını ve enternasyonalist görevini bir kenara atmakla eşdeğerdir.

Enternasyonalizmden ne kadar yüksek sesle söz edilirse edilsin, emperyalistlere karşı kanları pahasına savaşan halklara aktif destek verilmediği sürece gerçek bir enternasyonalist eylemden söz edilemez.

Sosyalist bir ülke, devrimde diğerlerinden daha önce zafer kazanmış olsa bile, hiçbir şekilde kendisini devrimci görevini yerine getirmiş sayma hakkına sahip değildir. Marksist-Leninistler, dünyanın pek çok yerinde yüz milyonlarca insanın hala sermayenin baskısı altında

inlediği ve ona karşı mücadele ettiği gerçeğini görmezden gelemezler.

Sosyalist kampın yanı sıra kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı da emperyalizme karşı devrimci bir mücadele yürüterek ezilen ulusların kurtuluş mücadelesini desteklemelidir.

Emperyalist egemenlik altında, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının konumu ezilen halklarınkiyle aynıdır.

Emperyalistler, sömürge halklarına yönelik yağmalarını yoğunlaştırmak amacıyla, metropol ülkelerdeki işçi sınıfını sömürgelerdeki halklardan uzaklaştırmak için her türlü manevrayı yapmaktadırlar. İşçi sınıfını ulusal şovenizm ve ırkçılık fikirleriyle kirletmeye, sömürgelerden elde edilen süper kârların bir kısmıyla işçi sınıfının üst tabakasına rüşvet vermeye ve saflarını örgütsüzleştirmeye çalışırlar.

Kapitalist ülkelerin işçi sınıfı, emperyalist egemen çevrelerin bu tür uğursuz planlarını ve entrikalarını tamamen boşa çıkarmalı ve onların sömürge ve bağımlı ülkelerdeki saldırganlık ve yağma politikalarına karşı

kararlı mücadeleler yürütmelidir. Sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki halkların tam bağımsızlık hakkına tam destek verilmeli ve kapitalist sisteme karşı sınıf mücadelesi daha güçlü bir şekilde yürütülmelidir.

Bu, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının sömürge ulusların kurtuluş mücadelelerinin gelişimine katkıda bulunmasının, kendi sınıfsal kurtuluşlarını hızlandırmalarının yoludur.

Kapitalist ülkelerdeki Komünist Partiler hiçbir koşulda böyle bir mücadeleyi örgütlemeden kendi ülkelerindeki egemen çevrelere uşaklık etmemelidir.

Sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketine devrimci mücadele yoluyla doğrudan ve kararlı bir destek verilmediği sürece, uluslararası işçi sınıfı ile ezilen halklar arasındaki devrimci dayanışma tamamen boş bir laf olarak kalacaktır.

Engels, "**başka halkları ezen hiçbir halkın özgür olamayacağına**" işaret etmiştir.***7**

Bu gerçek unutulmamalıdır.

Sosyalist ülkeler de dahil olmak üzere tüm ülkelerin işçi

sınıfı, ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerine verdikleri desteği bir tür "yük" ya da bir tür "sadaka" olarak görüyorsa, bu vahim bir hatadır. Komünistlerin sadece yaptıkları yardımlarla övünmeyi önemsemeleri doğru bir tutum değildir.

Yardım hiçbir şekilde tek taraflı değildir.

Uluslararası işçi sınıfı ile ezilen uluslar arasındaki ilişki her zaman karşılıklı destek ve yardım ilişkisidir. Sosyalist ülkelerin ve kapitalist ülkelerin işçi sınıfının verdiği destek, ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerinde zafere ulaşmalarını hızlandırır.

Öte yandan, ezilen ulusların kurtuluş mücadelesi, emperyalizme darbeler indirerek sosyalist ülkelerde sosyalist inşa ve kapitalist ülkelerde işçi sınıfının devrimci mücadelesi için elverişli koşulların yaratılmasına yardımcı olur.

"İşçi sınıfının zaferi... ve ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu, ortak bir devrimci cephenin kurulması ve sağlamlaştırılması

olmaksızın mümkün değildir." (Stalin)***8**

Sosyalist kampın, uluslararası işçi sınıfının ve ezilen ulusların ortak cephesi - bu, uluslararası işçi hareketinin ve emperyalizme karşı ulusal kurtuluş devriminin nihai zaferi için belirleyici bir koşuldur.

Uluslararası demokratik örgütlerin ortak anti-emperyalist cephede yürüttükleri faaliyetler bugün büyük önem taşımaktadır.

Uluslararası demokratik örgütler, dünyanın yüz milyonlarca emekçi insanını ve ilerici güçlerini kucaklamaktadır. Bu örgütler, barış ve demokrasi, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme için mücadele etmeyi kendilerine görev olarak belirlemişlerdir.

Bu nedenle, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı çıkmak ve ezilen ulusların kurtuluş mücadelesini desteklemek faaliyetlerindeki merkezi görevlerden biridir.

Bu bağlamda, bu örgütler geçmişte ezilen uluslar için büyük bir cesaret kaynağı olan pek çok çalışma yapmıştır. Gerçekten de ezilen ulusların tam kurtuluşu için verilen

mücadeleden ayrı olarak kalıcı bir barıştan ve halkların mutluluğundan bahsetmek pek mümkün değildir.

Ancak bugün bazı kişiler uluslararası demokratik örgütlerin faaliyetlerini asıl misyonlarından saptırmaya çalışmaktadır. Örgütleri anti-emperyalist mücadeleyi terk etmeye zorluyor ve ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermelerini engelliyorlar.

Uluslararası demokratik örgütlerin tamamen barış içinde bir arada yaşama ve silahsızlanma çizgisine bağlı kalmasını talep ederek örgütlerde kafa karışıklığına ve bölünmeye neden oluyorlar. Modern revizyonistler, insanların bu örgütlerin toplantılarının kürsülerinden emperyalizmi kınamalarına bile izin vermiyorlar. Onların görüşüne göre, emperyalizme karşı sesler yükseltilirse burjuvazi korkacaktır.

Hangisi gerçekten önemli, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki yüz milyonlarca insanla birleşmek mi, yoksa bu büyük ve kuvvetli müttefik gücü kaybetme pahasına burjuvazinin üst katmanlarıyla el ele vermek mi?

Cevap çok açık.

Modern revizyonistler, emperyalizmin egemen çevreleriyle uzlaşmaya ve gizli anlaşmaya her şeyden daha fazla değer veriyorlar.

Emperyalizme karşı barışı korumak için mücadele eden uluslararası demokratik örgütleri, ABD ve diğer emperyalistleri şirin gösteren, onlar hakkında yanılsamalar yaratan ve halkın mücadele ruhunu felç eden burjuva pasifist örgütlere dönüştürmek için entrikalar çeviriyorlar.

Uluslararası demokratik örgütler asıl misyonlarından asla geri adım atmamalıdır. Modern revizyonistlerin bölücü, teslimiyetçi eylemlerine karşı kararlılıkla mücadele etmeli ve anti-emperyalist mücadele bayrağını yüksekte tutarak ezilen ulusların kurtuluş mücadelesine aktif destek vermelidirler.

Emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadelede Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları arasında yakın işbirliği ve birliği güçlendirmek çok önemlidir.

Dünyanın bu bölgelerindeki halkların ortak konumu ve

ortak hedefi, emperyalizme karşı ortak mücadelenin çıkarları doğrultusunda sıkı bir birlik gerektirmektedir. Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları, ortak düşmanları olan emperyalizme karşı sıkı bir birlik oluşturduklarında ve mücadeleyi yoğunlaştırdıklarında, emperyalizmi köşeye sıkıştırabilir ve ona daha büyük darbeler indirebilirler.

Aynı zamanda ulusal kurtuluşa ulaşmalarını, halihazırda elde edilmiş olan bağımsızlığı pekiştirmelerini ve bağımsız bir kalkınmayı güvence altına almalarını sağlayacaktır.

Ortak bir zafer için bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin hükümetleri ve ticaret örgütleri arasındaki bağları güçlendirmek, gerekli toplantıları yapmak ve ortak mücadele için örgütler kurmak önemlidir.

Bu, mücadelelerde deneyim alışverişinde bulunmayı, ortak mücadele programları üzerinde çalışmayı, karşılıklı destek ve işbirliğini güçlendirmeyi ve emperyalizme karşı güçlü mücadeleler vermeyi mümkün kılacaktır.

Bu tür faaliyetler, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının uluslararası ilişkilerde eşit ve özgür gelişimini sağlamayı ve ezilen ulusların hak ve taleplerini korumayı amaçlamaktadır.

Uluslararası işçi sınıfı ile birliği sağlamanın ve dünya barış hareketini güçlendirmenin yolu budur.

Şimdi de bazı kişiler dünyanın bu bölgelerindeki halkların birlik ve işbirliğini güçlendirme çabalarına şiddetle karşı çıkmaktadır.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki çeşitli toplumsal katmanların temsilcilerinin anti-emperyalist, anti-sömürgeci mücadeleler için birlikte alınacak önlemleri tartışmayı amaçlayan uluslararası toplantılarına karşı çıkıyorlar. Bu tür faaliyetleri "anti-emperyalist bir mücadeleden ziyade" "coğrafi" ve "ırkçı" "izolasyonist eylemler" olarak karalamakta ve kötülemektedirler.

Bu ne kadar garip bir mantık!

Eğer Marksist-Leninistlerse, bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika'da tüm şiddetiyle yükselen devrim alevlerine

karşı önyargılı olmamalı, aksine sevinmeli ve onları aktif bir şekilde teşvik ederek dünya devrimini hızlandırmalıdırlar.

Eğer bu bölgelerdeki halkların emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı birleşik uluslararası faaliyetleri anti-emperyalist bir mücadele değilse, nedir?

Sömürgeci ayrıcalıklarını koruma yöntemlerinden biri olarak emperyalistler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da hala var olan ırksal ve dini farklılıklardan ve diğer şeylerden yararlanarak bu bölgelerde kasıtlı olarak çatışmalara neden olurlar. Asyalıları Asya'da, Afrikalıları Afrika'da ve Latin Amerikalıları Latin Amerika'da birbirleriyle savaştırmaya çalışıyorlar.

Bu bölgelerin halklarının, emperyalistlerin uğursuz saldırgan manevralarına uluslararası toplantılar ve eşgüdümlü ortak örgütler aracılığıyla ortaklaşa karşı koymanın yollarını ve araçlarını bulmasının nesi yanlış?

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının birlik için yürüttükleri faaliyetlere "ırksal" ve "coğrafi" gibi saçma

gerekçelerle karşı çıkanlar, emperyalizmin bu bölgelerdeki halkları birbirinden uzaklaştırma ve birbirine düşürme politikasına hizmet etmek istemektedirler. Başka türlüsü olamaz.

Asya-Afrika ülkelerinin bu tarihi Bandung Konferansı emperyalizme ve sömürgeciliğe ağır bir darbe indirmiş ve dünya barışı davasına büyük katkıda bulunmuştur. Ve halihazırda örgütlü olan Afro-Asya Halkları Dayanışma Örgütü, dünyanın bu bölgelerindeki halkların anti-emperyalist, anti-sömürgeci mücadelesini yoğunlaştırmada büyük bir rol oynamaktadır.

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının birliğini amaçlayan ortak örgütlenmelere karşı çıkmanın hiçbir gerekçesi olamaz.

Kısacası, bazı insanlar bu bölgelerdeki halkların birliği için aldıkları önlemlere karşı çıkıyorlar çünkü gerçekte anti-emperyalist, sömürgecilik karşıtı mücadelenin alevlerinin yayılmasından korkuyorlar ve devrimi hiç istemiyorlar.

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!

Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki halkların birliğinin güçlendirilmesinin, sosyalist kampın, işçi sınıfının ve tüm dünyanın ezilen uluslarının birliğinin güçlendirilmesinin, çağımızda barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için verilen halk mücadelesinin zaferinin temel garantisi olduğuna inanıyoruz.

İşçi sınıfı ve dünyanın dört bir yanındaki ezilen halklar, sömürgeciliğe ve her türden ulusal baskıya karşı kararlı bir mücadele yürütmek üzere sıkı bir şekilde birleşecektir.

* * *

Bugün revizyonistler uluslararası komünist harekete ve ulusal kurtuluş mücadelesine hesaplanamaz zararlar vermektedir. Şimdi çeşitli ülkelerdeki işçi sınıfı partilerini bölme ve zayıflatma yolunu izliyorlar.

Partilerinin otoritesini kötüye kullanan bazı kişiler, revizyonizmi diğer ülkelerdeki Partilere dayatarak bu Partileri kafa karışıklığına sürüklemiş ve güçsüz hale getirmişlerdir.

Sonuç olarak, bazı Partiler ulusal kurtuluş mücadelesi için doğru liderliği garanti edememiş ve işçi sınıfının devrimci Partileri olarak rollerini oynayamamışlardır.

Revizyonistler, diğer Partilerin içişlerine istedikleri gibi müdahale etmekte ve onları tamamen kendi kontrolleri altına almaktadırlar.

Bir dizi Partide kavgaya yol açtılar, sadık Marksist-Leninistleri Parti saflarından dışladılar ve ihraç ettiler.

Şu anda bazı kişiler revizyonizmi yaymak ve meşrulaştırmak için demokratik merkeziyetçilik ilkesini kötüye kullanmaktadır.

Bu kişilerin talimatları ve baskıları altında, bazı Partiler Marksist-Leninistlerin devrimci faaliyetlerini kontrol ediyor, onlara "sekterlik", "bölücülük" ve her türlü ideolojik suçlamayla zulmediyor, hatta onları Parti saflarından mantıksızca ihraç ediyor. Revizyonistler böyle yaparak aslında diğer ülkelerin Partilerini bölmektedirler.

Demokratik merkeziyetçilik ilkesi, Partiyi Marksist-Leninist ilkeler üzerinde sağlamlaştıran devrimci bir

örgütlenme ilkesidir.

Bu, Parti saflarını Marksist-Leninist ilkeler temelinde güçlendirmek ve Partinin militan rolünü arttırmak için gereklidir. Ancak tam tersine, demokratik merkeziyetçilik ilkesi revizyonistler tarafından Partiyi bölmek ve sadık Komünistlere zulmetmek için kötüye kullanılmaktadır. Buna asla müsamaha gösterilmemelidir.

Bazı Partilerden haksız yere ihraç edilen sadık Marksist-Leninistler, kendilerini birleştirmekten ve devrimin çıkarları doğrultusunda yeni Komünist örgütler kurmaktan başka bir şey yapamazlar.

Eylemleri tamamen haklıdır.

Bugün uluslararası komünist hareket içindeki farklılıklar, Marksizm-Leninizmi ve dünya devriminin kaderini etkileyen bir ilke sorununa dönüşmüştür.

Farklılıklar sorunu belirsizleştirilir ve çözümsüz bırakılırsa, revizyonizmi daha da besleyecek ve böylece dünya devrimi davasına telafi edilemez bir zarar verecektir. Farklılıklar sorununun çözümünün "zaman

aşımına", kendiliğindenliğe bırakılamayacağını düşünüyoruz. Devrimin çıkarları, Marksizm-Leninizm'e ters düşen hiçbir fikrin savaşan insanların saflarına sızmasına izin vermez. Hiçbir komünist, revizyonizm uluslararası işçi hareketi ve ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yayılırken kollarını kavuşturup bir an bile oturamaz. Revizyonizmle sonuna kadar mücadele etmeli ve Marksizm-Leninizm ilkelerine dayanarak doğru ile yanlışı açıkça ayırt etmelidir. Revizyonizm Parti saflarında tamamen ortadan kaldırılmalı ve Parti Marksizm-Leninizm temelinde devrimci bir şekilde inşa edilmelidir. Ancak o zaman Parti öncü rolünü güvence altına alabilir ve devrimci mücadelede ilerleme kaydedebilir.

Revizyonizm yıkıma mahkumdur. Revizyonizme karşı kararlı mücadele sayesinde, uluslararası komünist hareket Marksizm-Leninizm temelinde yeni ve büyük bir birlik sağlayacak ve zafere ulaşacaktır.

Tüm ülkelerin komünistlerinin önünde, oybirliğiyle kabul

edilen Deklarasyon ve Komünist ve İşçi Partileri Temsilciler Toplantıları Bildirisi, eylem rehberleri olarak durmaktadır. İstisnasız tüm Komünistler, sosyalist kampın, uluslararası işçi hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketinin birlik ve dayanışmasını sıkı bir şekilde koruyarak, Marksizm-Leninizme ve Deklarasyon ile Komünist ve İşçi Partileri Temsilcileri Toplantıları Bildirisi'nin devrimci ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalmalıdır.

Tüm toprakların komünistleri ve emekçileri, her şeyi fetheden Marksizm-Leninizm bayrağını yüksekte tutarak güçlü bir şekilde yürüyelim!

NOTLAR

***1 Statement of the Meeting of Representatives of the Communist and Workers' Parties, Korean Workers'**

Party Publishing House

***2 V. I. Lenin, Works, Vol. 21, p. 407**

***3 J. V. Stalin, Works, Vol. 7, p, 191**

***4 On the Strengthening of Political Work in the People's Army, p. 35**

***5 On the Immediate Tasks of the Government of the Democratic People's Republic of Korea, p. 60**

***6 V. I. Lenin, Works, Vol. 32, p.629**

***7 K. Marx and Engels, Works, 2nd Russ. ed,, Vol. 18, p. 509**

***8 J. V. Stalin, Works, Vol. 6, p. 20**

Ulusal Kurtuluşun Devrimci Bayrağını Yüksekte Tutalım!